

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

TESSA BAILEY

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

RLSO YAZAN TESSR BRILEY

Önemli Kişiler

Hayran Kız Au
Pair İlişkisi

Vine Xess

Gizlice Senin Ne
Yazık Ki Senin

Bellinger Kardeşler

Bir Yaz Oldu Kanca, Misina ve
Kurşun

Sıcak ve Sarhoş

Onu İyileştir Onu
Sev Ya Da Kaybet Nişan
Araçları

Akademi

Düzensiz Davranış Uygunsuz
Teşhir Huzurunu Bozmak

Beş Parası Yok ve Güzel

*Beni
Kovalayın,
Bana
İhtiyacınız
Olsun,
Beni
Yaratın*

Clarkson'larla Romantizm

*Başa Çıkılamayacak
Kadar Ateşli
Evcilleştirilemeyecek
Kadar Vahşi
Unutulamayacak
Kadar Zor
Kırılmayacak Kadar Güzel*

Jersey'deki Xade

*Çarpışma Sert Ritim
Yere Düşüş
Heyecanlanmak
Gerginlik*

Sınırı Aşmak

*Her Şeyi Riske
Atmak Duman
Olmak
Kaynama
Noktası*

Ham Kurtuluş

Kız Serisi

Kaçış Kızı Kaçak

Kız

R Görev Sıra

Onun Olanı Korumak Onların Olanı

Korumak (kısa roman)

Onun Alacağı Risk

Yasak Memur Belaya

Davetiye Çıkarmak

Hak Talebinde

Bulunmak

Hizmet

Kaderin Malı

Kaderin Açığa

Çıkardığı Kaderin

Sürüklediği

Plaj Krallığı

Ağız Ağıza Sıcak

Çarpması Ya Bat

ya Yüz

Tek Başına Kitaplar

*Düzeltilemez
Baş nedimeyi tuzağa düşürmek
Hedefin dışında
Büyülenmiş
Ölümcül Tatilim
Tesadüf Salonları
Mahvet*

AMAZON ORIGINAL STORIES

**TESSA
BAILEY**

*S'more
OF
You*

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Tessa Bailey Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla aktarılamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662544514 (dijital)

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı: Elizabeth Turner Stokes

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm: MARGOT İkinci

Bölüm: DEAN Üçüncü Bölüm:

MARGOT Dördüncü Bölüm:

DEAN Beşinci Bölüm: MARGOT

Altıncı Bölüm: DEAN Yedinci

Bölüm: MARGOT Sekizinci

Bölüm: DEAN YAZAR

HAKKINDA

Birinci Bölüm

XARGoT

I Dean Ingram'ı bir daha asla korkutmayacağıma yemin ederim.”
Yeminime kimin daha şüpheyile yaklaştığını bilemiyorum — kabinin banyo aynasından bana bakan görüntüm mü, yoksa en yakın arkadaşım Isabel.

"Ciddiyim," diyorum, Isabel şüpheciliğini dile getirmeden önce. "Artık yirmi bir yaşındayım. Camp Firefly'da kıdemli danışmanım. Bu yıl, Dean'in kafeteryada Sadakat Yemini'ni okurken koltuğuna osuruk yastığı bırakmak yerine, bir yetişkin gibi davranmaya başlayıp ona hislerimi itiraf edeceğim."

"Gerçekten mi?" diye soruyor Isabel hüzünlü bir sesle. "O senin şakalarından en sevdiğimdi."

"Benim de. Kafeteryanın akustiği harika. Ama artık yeni bir sayfa açıyorum." Lavabodan dramatik bir şekilde uzaklaşıyorum. "Kaos Kraliçesi Margot'a veda et. Merhaba de..."

Isabel bekliyor. "Ne?"

Yanaklarım kızarır. "O kadar ileri gitmedim. Sonuç olarak, Dean'in başının belası olmayı bırakırsam, belki de beni kız arkadaş adayları olarak görmeye başlar."

"Sen kız arkadaş adayları *birisin*," diyor Isabel, yürüyüş botuyla benimkine hafifçe vurarak. "Seni görmezden gelmesi senin suçun değil. Dean sadece... Dean işte. O, vahşi doğayla evli. Kampçı olduğumuzdan beri böyleydi."

"Görmezden gelinmekten nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum Margs," der Isabel anlayışla.

Beş çocuklu bir ailenin ortanca çocuğuyum. Gürültücü bir ailenin. Sesimin duyulmaması, bu kadar çok sesin olduğu bir ailede yaşamının risklerinden biri. Her şey bir rekabet. Son pizza dilimini kapmak için ölüm kalım mücadelesi gerekebilir. Yedi kişilik bir aile, cesaretsizler için değildir. Ve ben *hiç de* cesaretsiz değilim.

Benim kalbim vahşi. Duygusal, renkli ve teatral.

On üç yaşımızdan beri, kamp arkadaşım ve şimdi de danışman arkadaşım olan Dean Ingram ile birlikte Camp Love'dayız. Camp Love çok özel bir sevgi türüdür. Temelde, her yaz üç hafta süren yoğun, neredeyse acı verici bir özlemde oluşan kronik bir durumdur; bunu bir yıl boyunca internette takip etme ve gözyaşlı özlem izler. Ve inanın bana, Dean'in sosyal medyasını takip etmekten hiçbir tatmin duyulmaz. En iyi ihtimalle, elinde tuttuğu bir böceği paylaştığında elinin kenarını görebilirim. Ya da nadir bir taş. Okul yılı sona erdiğinde, romantizm kaynağım neredeyse kurumuştur.

Ama sonra her Haziran ayında oryantasyon programında onu görüyorum ve kalbim bir kez daha dolup taşıyor.

"Hoş geldin kamp ateşinde onu gördün mü?" diye soruyorum, başımı sallayarak. "Şu anda en az 1,88 metre boyunda olmalı."

"Evet. Tam bir yetişkin adam gibi." "*Bu ne zaman oldu?*"

"Bize de oldu dostum. Artık on üç yaşında değiliz. Faturalarım var, kaltak."

"Aynen." En iyi arkadaşımın dikkatini üzerimde tutarken, kot şortumun cebinden yavaşça bir ruj çıkarıyorum, sonra onu krallığın anahtarlarıymış gibi sallıyorum. "Faturalarımız varmış gibi davranmaya başlama zamanı."

"Makyaj mı yapacaksın? *Kampta mı?*"

"Aynen öyle. Bakalım Dean beni görmezden gelebilecek mi... " Tüpün altını kontrol ediyorum. "Dreamy Dahlia. Eğer bu 'kira borcum var' diye bağırıyorsa, ne bağırır bilmiyorum."

Isabel, kapalı tuvaletin üzerindeki koltuğundan zıpladı. "Yarın sabah Firefly Dağı Savaşı var. Erkekler kızlara karşı. Ruj sürerek ortaya çıkmak sağlam bir oyalama taktiği olabilir ve ben her şeyi denemeye hazırım. Geçen yıl erkekler kampı kazandı ve üç hafta boyunca dayanılmazdılar."

"Dayanılmaz! Biz on üç yaşındayken de erkekler bu kadar sinir bozucu muydu?" "Evet."

"Doğru." Aynaya dönüyorum, köprücük kemiğimin altında tanıdık bir düğüm oluşuyor. Bunu her yıl üç haftalık Firefly Kampı dönemimle ilişkilendiriyorum. Göğsümde biriken bu his, sert, sinirli mırıldanmaları, doğa adamı vücudu ve çatık kaşlarıyla Dean Ingram'a atfedilebilir. Her zaman elindeki klipsli tahtaya ya da

o kalın siyah saçları, sanki sonradan akla gelmiş gibi, hiç şekillendirilmemiş, rüzgârın ya da parmaklarının kayıtsız dokunuşunun kurbanı.

Çam ağacı ve tuzlu su kokusu.

O gülümseme, daha çok ağzının bir köşesinin seğirmesi gibi, kampçılar doğa hakkında anlamlı bir şey söylediğinde onlara bahsettiği gülümseme.

Camp Firefly, Dean için üç haftalık bir eğlenceden daha fazlasıdır. O bu kampı, bu ormanı, gölü yaşar ve solur. Bir zamanlar, Dean'ın dedesi bu yaz kampını kurmuştu. Dean'ın annesi, dedesi vefat edince işin başına geçti, ancak Dean on sekiz yaşındayken kanserle verdiği mücadelenin ardından kendisi de vefat etti. Şimdi burayı o yönetiyor. Yılın 365 günü, günün 24 saati bu arazide yaşıyor.

Bazen, kamp bittiğinde ve hayat normale döndüğünde, onun burada tek başına olduğunu bilmek, San Luis Obispo'daki kampüs dışındaki dairemde geceleri uykumu kaçırıyor. Topluluk tiyatrosu prodüksiyonları için prova yaparken ve zihnim repliklere, ses projeksiyonuna, komedi zamanlamasına odaklanmalı

... sevdiklerinin yokluğunda sessizlik içinde oturduğunu hayal ediyorum. Onu şaşırtmak için iki buçuk saatlik yolu araba ile gitmeyi hayal ediyorum, her ne kadar sekiz yıl boyunca dikkatini çekmek için yaptığım şakalar yüzünden muhtemelen görmek isteyeceği son kişi ben olsam da.

"Sence bu yıl bana Kartal İzci rozetlerini gösterecek mi?" diye Isabel'e fısıldıyorum.

Bilindiği üzere, Dean bir Eagle Scout'un alabileceği tüm rozetleri kazanmıştı. Her yaz, istisnasız olarak, erkek kampçılardan biri ona gece kamp ateşinde rozetlerini göstermesi için yalvarırdı. Ama benim terör misyonum sayesinde, Dean o kokuşmuş rozetlerin üç metre yakınına bile yaklaşmama izin vermiyor. Onları görmemiş tek danışman tam anlamıyla benim. Bu durum bana fiziksel acı veriyor, çünkü o rozetler onun sahip olduğu en önemli şey... ve Dean benim kalbimdeki en önemli kişi. Her zaman öyleydi.

Dünya konusunda tutkulu. Çocuklara karşı sabırlı.

Kırılan her şeyi tamir edebilen biri. Asla, ama asla paniğe kapılmaz.

Başka bir deyişle, benim tam zıttım. Ve benimle kesinlikle *hiçbir* ilgisi olmak istemiyor.

Bu yaz, onun fikrini değiştirmek için çok mu geç?

Banyo kapısının diğer tarafındaki ranzalı kabinden yüksek bir gürültü geliyor, ardından kahkahalar ve birkaç gürültü daha duyuluyor.

Ah, doğru. Artık danışmanız. Ve mesai saatimiz başladı.

"Sanırım gidip tıbbi yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmalıyız," diye iç geçiyor Isabel.

"İlk yardım çantasını ben getireyim."

Rujuma son bir umut dolu bakış attıktan sonra, tüpü cebime geri koyuyorum.

İkinci Bölüm

DEAN

I Firefly Grove'un ortasında durmuş, 1975'ten beri her yıl düzenlenen geleneksel savaşa hazırlanan kampçıların seslerinin yükselişini dinliyorum. Kampı bir yaz daha ayakta tutmuş olmanın verdiği rahatlama, omuzlarımdaki yükün bir kısmını hafifletiyor. Bu yükü tüm yıl boyunca taşıyorum, ama bu yükten şikayetçi değilim elbette. Camp Firefly'ı ayakta tutmak bir ayrıcalık. Sadece yazın her zaman geleceğine inanıyorum

bir yıl yaz gelecek ama kampçılar gelmeyecek.

Kararlılıkla, kampın sonuna kadar bu özel korkuyu bir kenara bırakıyorum. Çünkü yakında,

tek

bir Margot Berry.

şey Uzun ve yüksek sesle iç çektim. Sonra tekrar iç çektim ve hariç

.

.

Gezegeni meraklı bir öğrenci olarak, insanların anlaması imkansız bazı şeyler olduğunu biliyorum. Margot Berry benim için öyle. On üç yaşımdan beri, her yıl benim için bir mücadele konusu oldu, ancak bu mücadelenin niteliği değişti. Hem de çok.

On üç yaşındayken, o sadece kafamı karıştırıyordu. Ve kafam derken, bedenimi kastediyorum.

Ama bedenimin kafası karışalı birkaç yaz oldu. Artık Margot'tan ne istediğini *tam olarak* biliyor. Keşke *onu* anlayabilmem için yeterince uzun süre hareketsiz dursa. Annem hayattayken, *The Sound of Music'e* takıntılıydı. Her yıl Noel zamanı, kamp alanları buzla kaplandığında izlerdi. Şarkılardan birinde, elinde bir ay ışığını yakalamaya çalışmakla ilgili bir satır var.

Margot işte budur.

O ışık saçıyor. Bir kampçının sanat projesini görünce aniden gözyaşlarına boğuluyor.

Müzik çalmadığında yemek salonunda dans eder. Hem de kahvaltıda. En önemlisi, o her zaman bir şaka planlıyor. Bana karşı. Ben sessiz biriyim. Flora ve faunayı inceliyorum. Kaya tırmanışı yapıyorum. Bir not defterim var. Şakaları sevmem.

Sadece geçen yaz, Margot yatağıma bir kurbağa koydu. Hazine avında bana yanlış yön tarifleri verdi ve ölümcül bir yılan ısırığı numarası yaptı. Hepsi üç hafta içinde.

Yılan ısırığı olayından beri onunla konuşmadım.

Hala konuşabildiğime şaşıyorum, çünkü onun öleceğinden emindim. Muhtemelen ağladığı içindir, *bilmiyorum, sanırım vurmadan önce tıkırtı sesi duydum*, sonra da nöbet geçiriyormuş gibi yaptı.

Yarattığı tüm kaosa rağmen, Margot'suz bir dünya gerçekten hayal edemiyorum. Denemek bile istemiyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, Camp Firefly'ın kızlar tarafındaki patikadan gelen sesini duyuyorum. Kampçılara tanıdık bir şarkı söyletir, onlar da her satırın ardından ona yankı yaparlar. *Sabahın erken saatlerinde, ben derin uykudayken, küçük bir kuşun civ civ diye seslendiğini duydum...*

Margot, sırtında bir kampçıyı taşırken, ağlamış gibi görünen başka bir kızın elini tutarak gözüme çarptı. Her zaman ilk birkaç gününü evini özleyerek geçiren bir kampçı olur, ama bahse girerim ki bu geceki kamp ateşi onu iyileştirecektir. Kızların Margot'un yanında mutlu olmamaları imkansız. O çok... samimi.

Ve tanrım, o kadar güzel ki.

Büyükannesi Colette Delacroix adında ünlü bir Fransız aktrismiş ve sık sık onun kişiliğinin ve görünüşünün bu dramatik havasını oradan aldığını düşünüyorum. Çenesi keskin ve inatçı, yüksek ve belirgin elmacık kemiklerinin tam tersi. Tabii ki, gözleriyle rekabet edebilmek için öyle olmaları gerekiyordu. Sanki bir sırrı ifşa etmek üzereymiş gibi sürekli parıldayan gri gözleri. Koyu kahverengi saçları şu anda sırtının ortasından aşağıya doğru örgülü ve bu örgüyü sadece iki nedenden dolayı çözüyor.

Yüzmeye gidiyorsa. Ya da üzgünse.

Margot'un sevinçten değil, üzüntüden ağlaması, bu dünyada en sevmediğim şeydir; onu çöp atma ve kirlilik izler. Evet, Üzgün Margot

"Kesinlikle Olmaz" listemin en başında yer alıyor, bu yüzden evet, bana şaka yapmasına ve içindeki yaramazlığı dışarı atmasına izin veriyorum. Beni neredeyse kalp krizi geçirmeye ramak kalmasına rağmen, şu anda temelde onun patronu olmama rağmen onu kovmuyorum. Yemekhane masalarının üzerinde dans etmesine ve ışıkların kapatılması kuralını çiğnemesine izin veriyorum.

Çünkü... o bu kampın ışığı. Benim ay ışığım.

Ne yazık ki ben onun için neyim?

Onun şakalarının ebedi esprisi olan doğa meraklısı. Dediğim gibi, onun için öyle olacağım, çünkü bu onu mutlu ediyor. Sadece ona çıkma teklif edecek kadar mazoşist değilim.

Muhtemelen piknik yapmakta ısrar eder, sonra da bigfoot gördüğünü uydururdu.

"Dean," diyor kampçılarımından biri, kolumu çekeştirerek. "Bu yılki görev ne? Bize ipucu vermeyeceğini söylediğini biliyorum, çünkü o zaman avantajımız olur, ama kızları yenemezsek, üç hafta boyunca çok sinir bozucu olacaklar."

"İpucu yok."

"Kardeşim."

"Herkes görevi aynı anda öğrenecek. Eğer adil bir şekilde kazanamazsanız..."

"Zaten kaybettiniz," diye homurdanıyor, kahvaltıda onlara verdiğim nasihatın yankısını tekrarlıyor. "Neden kurallara bu kadar takıntılı olman gerekiyor?"

Margot yaklaşırken dikkatim dağılıyor. Sırtındaki yolcuyu yere indirip, bağırıcıya kollarını açıyor. Margot'ta farklı bir şey mi var? Vücudu tam olarak hatırladığım gibi—ve onu sık sık hatırlıyorum. Şu anda, mavi Camp Firefly tişörtü göğüslerinin altında bağlanmış ve çok yumuşak görünümlü arka cepleri olan yıpranmış kot şort giyiyor. Avuçlarımı o ceplerin içine sokup altındakini sıkmak için her şeyi yapardım. Onu kendime doğru çekip kaldırmak, gözlerinin benim için yürüyüş güvenliği ipuçlarından daha fazlası olduğunun farkına varmasını izlemek.

Onun nesi farklı?

"Kızlarla konuşmak zorunda değiliz, değil mi?" diyor başka bir kampçı, arkadaşının yanında dururken; her ikisi de on yaşında ve rakiplerinin gelişine hayranlıkla bakıyorlar. "Onlarla konuşmayacağım."

"Tahmin et ne oldu?" diyorum. "Onlar da şu anda senin için aynı şeyi söylüyorlar."

İkisi birbirlerine meydan okurcasına bakıştılar. "Güzel."

“Kızlara nazik davranmalısınız ki size lanyard yapmayı göstereyim. Bu, örgü örmekle aynı mantık. Bu konuda kızlar daha yetenekli.”

"Neden sen göstermiyorsun?"

“Lanyard stüdyosunda yeterince zaman geçirdim. Artık özgür bir adamım.”

Birkaç saniye homurdandılar, sonra içlerinden biri doğrudan Margot’u işaret etti. “Bir keresinde ayı kılığına girip kamp ateşinin başında seni ödü patlatmış olması doğru mu?”

“Evet,” diyor Margot, ellerini arkasında birleştirip üçlünün önünde zıplayarak duruyor. Elinde sahne bıçağı falan mı tutuyor acaba? Kontrol etmek için yana doğru eğiliyorum, o da bana meraklı bir bakış atıyor, sonra çocuklara hitap etmeye devam ediyor. “Haftalarca ayı sesleri çalışmıştım. Duymak ister misiniz?”

Gözleri parladı.

O her şeyi aydınlatıyor.

Kükreyip hırıldarken, bir ayı gibi daireler çizerek dolaşıp kampçılarımı kahkahalara boğarken bile. Neden bu sabah farklı görünüyor? Dün gece karşılama kamp ateşinde, konuşmamı birkaç kez unutturacak kadar muhteşemdi, ama gözlerinin grisi şu anda çok... canlı. Neler oluyor burada?

“Dur, Dean. Bir fikrim var,” diye cıvıldıyor çocuklardan biri. “Margot bize anahtarlık yapmayı öğretebilir mi? O bir kız!”

“Öyle miyim?” diye sahte bir dehşetle nefesini tutar. Sonra, "Tabii ki öğretebilirim. Dean'e on üç yaşındayken öğretmiştim."

"O kadar zamandır buraya mı geliyorsun?"

"Evet." Dirsekleriyle beni dörter. "2018'den beri hayatını cehenneme çeviriyorum ve saymaya devam ediyorum..."

“Ruj mu sürmüşsün?” diye şaşkınlıkla sözünü kesiyorum.

“Evet,” dedi Margot gülerken nefes verirken, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde. Parmak uçları dudaklarına doğru yükseldi, ama dokunmadan geri çekildi. “Fark ettiğin için teşekkürler.”

Ağzıyla ilgili her şeyi fark ettiğimi bilmiyor.

“Sence... güzel mi duruyor?” diye sordu, biraz tereddütle. “İğrenç. Hadi buradan gidelim,” diye mırıldandılar kampçılarım, uzaklaşırken.

Dikkatimi, güvenli bir yer olan not defterime veriyorum. “Neden sürüyorsun?” diye soruyorum, boyun askısı yapımı etkinliği hakkında dalgın dalgın bir not alırken

etkinliği hakkında bir not alıyorum.

"Kendime güvenimi artırmak için."

Şüphecililiğimi gizlemiyorum. "Sende eksik olmayan tek şey özgüven, Margot."

O, tesadüfen neon pembe bağcıkları olan yürüyüş botlarında kıpırdanır. "Yani, çoğu zaman haklısın. Esprili ve çekiciyim ve oldukça güzel bir sesim var. Bildiğin gibi, bir sürü kamp ateşı hikayem de var . . ."

"Yine, daha fazla özgüvene ihtiyacın olup olmadığını sorguluyorum."

"Bilmiyorum." Allık rengi dudaklarını birbirine sıkıştırıyor. "Belki de bu yaz hoşlandığım kişinin beni fark etmesini umuyorum."

Az önce çelik bir giriş tarafından delmiş gibi hissettim.

Margot'un hoşlandığı biri mi var? Kampta mı? Şu anda bana söylediği bu mu? Ve daha önce buraya gelmiş biri olduğunu ima etti, bu yüzden dikkatim hemen on iki ve on üç yaşındaki çocukları gözetleyen diğer danışmanlara yöneldi. Aiken mi? Geçen yıl burada çalışan tek kişi oydu.

"Oh," diyorum, nefes nefese, tükenmez kalemimle bir kara delik çiziyorum. O nokta mürekkeple ıslanıp yırtılana kadar çiziyorum. "Harika. Umarım hoşuna gider."

"Ben de." Bir an şaşkınlık yaşar. "Dur, ne?"

Üçüncü Bölüm

XARGoT

T Bu itiraf hiç de iyi gitmiyor.

En azından Dean ruju fark etti, sanırım?

Ama onu başka biri için sürdürdüğümü düşünüyor gibi.

“Uh, Dean—”

"Tamam, Camp Firefly, toplanın. Gizemli görevi açıklamanın zamanı geldi. Lütfen kabinlerinizde kalın."

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" Aniden kopan kargaşanın ortasında Dean'e sahne fısıltısıyla sesleniyorum. Dört yaş grubundan kabinler, Dean'in etrafında bir daire oluşturmak için itişip kakışıyor — ve dolayısıyla benim de etrafımda. Hâlâ buradayım, işlerin nerede ters gittiğini merak ediyorum.

Muhtemelen 2018'de.

Dean'in ağzının kenarındaki gerginlik her zamankinden daha belirgindi ve boyunu avantajına kullanarak, aşağıda duran beni görmemek için göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Böyle yapmasından nefret ediyorum. “Şu an pek uygun bir zaman değil, Margot.”

"Biliyorum. Ben... biliyorum, ama..." *Hadi, içini dök gitsin. Bu değerli üç haftanın tek bir gününü bile oyun oynayarak boşa harcamayacağına kendine söz vermiştin. Artık yirmi bir yaşındasın. Öyle davran.* "Aslında, bu ruju senin için sürdürdüm, yani..."

Şaşkınlık sesleri yükseldi.

Ardından kampın her yerinden bir “whoooo” sesi yükseldi; bu ses beni utandırabilirdi, eğer

(a) Utanma yeteneğim olsaydı ve (b) itirafıma karşı Dean'in tepkisi beni daha çok ilgilendirmeseydi. Sekiz yıldır ona aşık olduğumu söylemeyi hayal ediyordum ve onun elindeki dosya klasörünü bırakıp diz çökerek bir yüzük çıkaracağını umuyordum, çünkü ben gerçekçi olmayan bir hayalperestim. Bunun yerine, biraz şok olmuş gibi görünüyor. Belki biraz da... incinmiş?

"Yazın başlangıcında bana nasıl bir şaka yapacağını merak ediyordum." Yanağında bir kasılma oldu. "Komik, Margot. Ruj hoş bir dokunuştur."

Korku midemi yakıyor. "Dur, hayır. Ben ciddiym." "Bunu daha sonra konuşmak ister misiniz?" diyor Aiken yavaşça.

"Yani, yüz elli çocuğun dinlemediği bir yerde mi?" "Teşekkürler," diye inler erkekler.

"Şşşş," diye tıslar kızlar.

Omuzlarımın etrafında tanıdık ellerin dokunuşunu hissediyorum ve Isabel beni daire kenarına doğru geri çekiyor. "Kızım, fazla abartıyorsun. Yeniden toplanalım."

"Yeniden toplanmak." Yutkunuyorum.

"Doğru." "Yeni bir taktiğe ihtiyacımız var."

"Amaç hiç taktik uygulamamak," diyorum, sesim biraz sersemlemiş gibi çıkıyor. "Sadece ona karşı dürüst olmak."

"Asil bir çabaydı, ama artık B planının zamanı geldi."

"B planı falan yoktu ki!"

"Her zaman bir B planı vardır." Isabel bir saniye dudaklarını ısırır. "Onunla flört etmelisin. Sana inanmasını *sağlamalısın*. Annem her zaman erkeklerin bir şeyi anlamaları için on kez söylenmesi gerektiğini söyler."

"Dean öyle biri değil. Düşünceli ve iyi bir dinleyicidir. Eski ruhlu biridir."

"Eski ruhlu biri bile güzel bir kızın flörtüne tepki verir—ve ben kıkırdamalardan ve zayıf omuz yumruklarından bahsetmiyorum. Yani, *yetişkinlere uygun flörtten* bahsediyorum. Artık barlarda yasal olarak içki içebilecek yaştayız, Margs."

"Evet, yine de gerçek gibi gelmiyor."

"Biliyorum. Ama *öyle*. Ve belki bir gün gerçekten yaparız."

"Tamam." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Flört etmek. Sert olanından. Bunu yapabilirim. Muhtemelen."

"Sen *her şeyi* yapabilirsin. Ama önce bu savaşı kazanmalıyız. Eğer kaybedersek ve erkekler Firefly Dağı'na —ki aslında daha çok bir tepe— bayraklarını dikerse, önümüzdeki üç hafta boyunca onların böbürlenmelerini dinlemek zorunda kalırız."

"Doğru. Bu olamaz."

"Gidelim."

Isabel ve ben arkamıza döndüğümüzde, kabindeki tüm kızların hayran bakışlarla bize baktığını gördük. "Bu çok romantik," diye fısıldadı içlerinden biri.

"Kimse yarışmanın kurallarını dinlemedi mi?" diye soruyorum, yüzümü buruşturarak. "Hayır," diyorlar hep bir ağızdan.

"İşimiz bitti," diyor Isabel somurtkan bir şekilde. "Yine."

Ve onun haklı olduğunu
kanıtlıyoruz. Her zaman bir
sonraki yıl vardır.

Sert, yetişkinlere yönelik flört.

Ben hallederim.

Ya da en azından, halledecekmişim gibi *davranacağım*. Ben bir yaz kampı çocuğu ve tiyatro meraklısıyım. Rolümü oynamak benim için sorun değil. Gerçi bu, rol oynamaktan çok uzak bir şey, değil mi? Dean'i niyetimin saf olduğuna ikna edemezsem, bir daha deneme fırsatı bulana kadar bir yıl boyunca acı çekmek zorunda kalacağım. Onu bir yıl boyunca görmeden yaşamaktan nefret ediyorum — ve *nefretin* güçlü bir kelime olduğunu biliyorum, ama doğru kelime bu.

O, sekiz yıldır benim ikinci evim oldu.

Elbette, o bizim tanışıklığımızı bir roller coaster'a benzetirdi, ama biz de birbirimize bağlandık. Sekizinci ve dokuzuncu sınıf arasındaki yaz tatilinde, Dean ve ben bir fırtınaya yakalandık ve bir saat boyunca bir kayalığın çıkıntısı altında birbirimize sarılıp kalmak zorunda kaldık. Dış telimin yıldırım çekeceğinden mantıksız bir şekilde endişeleniyordum; o da başımı kollarının arasına aldı ve tüm o süre boyunca beni vücuduna sıkıca sarıp sarmaladı. Hâlâ kulağımda, kalp atışlarının sabit ve güven verici ritmini hissedebiliyorum.

Annesinin vefatından sonraki o yaz da vardı; üç hafta boyunca her gün yemekhanede yanına oturup, Lucky Charms kutumdan marshmallowları ona verirdim. Onları ahşap masanın üzerine dizip en kötüsünden en iyisine doğru sıralardım, sadece onu gözle görülür şekilde yıpratın kaybının acısını unutturmak için. Belki bunu sinir bozucu buldu ya da sadece yalnız kalmak istedi, ama ben bildiğim tek yolla, aptalca davranarak ona yardım ediyordum ve o da benden gitmemi istemedi.

İleride, kampın çamaşırhanesinde hareket eden Dean'in silüetini görüyorum; burası, kamp alanında kampçılara girmesinin yasak olduğu tek yerlerden biri. O duvarlar arasında pek çok danışman ağlama krizi yaşamıştır, tutkulu danışman ilişkilerinden bahsetmiyorum bile — ki henüz bunlardan birinin parçası olma şerefine nail olamadım. Ara sıra orada çamaşır da yıkanır, ki Dean'in şu anda yaptığı da bu gibi görünüyor. İşte bu benim şansım.

Sahip olduğum en seksi gömleğin — siyah bir askılı bluzun — askılarını sıkılaştırıyorum ve başımdan sarkan bir saç telini örgüme sıkıştırıyorum, sonra omuzlarımı hafifçe sallayarak gevşetip, çamaşırhaneye doğru yokuşu tırmanıyorum

Çamaşır kulübesine doğru ilerliyorum. Cesaret toplamak için derin bir nefes alıyorum, sonra kapıyı açıp içeri süzölüyorum ve arkamdan kapıyı kapatıyorum. Dışarısı bulutlu bir gün, bu yüzden çamaşır kulübesinin içi loş ve puslu, ama Dean'in bakışları tüm bunları delip geçiyor ve sırtımı kapıya dayadığım yere, bana odaklanıyor.

İkimiz de beş uzun saniye boyunca kıpırdamıyoruz.

Bir şey söyle.

Çamaşır makinesinden kurutucuya aktardığı arşafaları hemen fark ettim.

“Yatağını ıslatıyor musun?”

"Hayır."

Yüzümü

buruşturuyorum.

"Kusmuş mu?" Başını

sallıyor.

"Birisi kıyafetine s'more yapışmış halde yatağa girip, sabah uyandığında her tarafı çikolata ve yapışkan maddeyle kaplı mı buldu?"

Dudaklarının bir köşesi seğiriyor. “Evet.”

“Kamp resmen başladı.”

Dean ıslak arşafaları kurutucuya doldurup alıştırma düğmesine basarak görevini tamamladı; bu, eski makinenin çalışmaya başlamasına ve kulübeyi beyaz gürültüyle doldurmasına neden oldu. “Bu yıl kulübeniz nasıl? Evini özleyen bir kız olduğunu gördüm.”

Tabii ki bunu fark etmişti. "Şimdi gayet iyi. Ben hallettim." "Nasıl?"

“Yemekhaneden yarım galon çikolatalı dondurma ve on beş kaşık çaldım ve onun üstüne attım. Artık kulübenin efsanesi oldu ve şöhretin tadını çıkartıyor.”

Bir an sonra, içinden gülüyor. “Bu bir tür sinsi deha.”

“Dondurmayı telafi edeceğim.” Bana “*bana bir mola ver*” der gibi bir bakış attı ve midem o kadar şiddetli bir şekilde kıpırdadı ki, kapıdan uzaklaşmaktan başka seçeneğim kalmadı; Dean’e yaklaşırken kıpırdamamaya çalışıyordum. “Firefly Hill savaşında bizi yenmiş olabilirsin, Ingram, ama kamp sonu yetenek gösterisinde biz hakim olacağız. İki jimnastikçim ve bir beatbox'çum var." Artık onunla burun buruna duruyorum, göz teması kurmak için başımı geriye eğmem gerekiyor. "Kupayı şimdiden teslim etsen iyi olur."

Boğazından düşük bir ses çıkarır. “Mücadele etmeden olmaz.”

Söylemeliyim ki, çenesindeki akşam sakalı sayesinde nabzım staccato ritminde atarken flörtöz bir gülümseme takınmak zor. Tuzlu su ve am ağaçları beni bir bulut gibi çevreliyor, dilimi

. "Belki de danışmanlar küçük bir bahis yapmalı. Yetenek yarışmasının sonucuna göre."

"Çocukların yetenek yarışmasına bahis mi? Üniversite seni yozlaştırmış, Berry."

"Hayır, ama..." Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak, göğüslerimi yavaşça onun göğsüne bastırdım. "Belki sen yapabilirsin. Beni yozlaştırabilirsin."

Gözlerine baktığım için çok minnettarım; aksi takdirde göz bebeklerinin hızlı nabzını, göz kapaklarının aniden ağırlaşmasını kaçırdım. Yutkunma sesini. "Başarısız bir şakayı ne zaman bırakman gerektiğini hiç bilemedin." Bakışları ağzıma düşüyor, göğsü bana doğru inip kalkıyor. "Buna kanmayacağım."

"Kanacak bir şey yok."

"Doğru. Senden başka hiçbir şey yok." O mırıldanılan cümleyi bir can simidi gibi yakaladım, her açıdan incelemek için acele ettim, ama o konuşmaya devam etti ve ben o dört kelimeyi sonraya bırakmak zorunda kaldım. "Birdenbire benden hoşlandığına inanmam mı gerekiyor? *Ruj* gibi benden hoşlandığına mı? Daha önce bana hiç ilgi göstermedin."

"Evet, ilgilendim," diye fısıldadım, içimden bana inanması için yalvararak. "Sadece dikkat etmiyordun."

"Evet, dikkat ediyordum."

Buna inanması gayet normal. Dean hiçbir şeyi gözden kaçırmaz. Gözlemci ve sezgiseldir. Ama benim beynim ve kalbim hâlâ bir takım olarak nasıl çalışacaklarını öğreniyorlar. Geçmişte şaka gibi *görünen* bazı şeyler yaptım, ama o şakaları biraz daha yakından inceleyeydi, eminim her zaman gizli bir niyetim olduğunu fark ederdi. "Dört kardeşin olduğu bir evde büyüyen biri, kalabalığın içinde kaybolmamak için gürültücü ve yaratıcı olmak zorundadır. Şakalar, senin dikkatini çekmek için kullandığım bir yöntemdi."

Hâlâ oldukça şüpheli olduğunu ve yüzümde aldatma belirtileri aradığını görebiliyorum.

Tanrım, bu adamı gerçekten altüst ettim.

"Sen müthiş bir oyuncusun, Berry. *Gone Girl*'deki o monologla bütün yemek salonunu gözyaşlarına boğduğunu gördüm."

Şimdi onu tekrar okumak için içimden bir dürtü yükseliyor. Tiyatrocu sorunları. "Oyunculuk yapmıyorum. Gerçekten bu kadar ileri gideceğimi mi düşünüyorsun? *Ruj* ve en güzel siyah askılı bluzumla?"

"Evet, yapardın."

“Vay canına, hiç tereddüt etmedin bile.” Sinirli bir ses çıkardım. “Sana aşık olduğum konusunda yalan söylüyorsam, beni öptüğünde bunu anlayamaz mısın?”

Yine ağzıma sertçe bakıyor, boğazındaki kaslar hareket ediyor. “Bu riskli.”

"Ben risk değilim."

“Sen en büyük risksin.”

Ona biraz daha yakınlaşıyorum. "Teşekkür ederim."

Yarım gülümsemesi büyüleyici. “Bunun bir iltifat olduğundan emin misin?”

“Dean, boynum tutulmadan önce başımı bu pozisyonda ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum

Boynum kilitlenmeden önce bu pozisyonda ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum. Beni bir an önce öpsen iyi olur."

Büyük elleri kalçalarımı kavradığında, kurnazlığımın işe yaramasına şaşıyorum. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyor. İşte bu.

Beni öpecek.

Ve tüm duygularımı bu işe kattığımda, o da benim ciddi olduğumu anlayacak.

Gözlerimi kapatıyorum.

Ama Dean'in dudakları benimkilere değmek yerine, beni kaldırıp kurutma makinesinin sağındaki Formica çamaşır masasına dikkatlice oturtuyor. Eğer belini dizlerimin arasına sokmamış olsaydı, avuç içleri uyluklarımın dışını okşayarak kollarımda tüylerimi diken diken etseydi, halterin altında giydiğim mayo üstünde göğüslerim daha ağır hissettirseydi, buna itiraz edebilirdim. "Boynun için daha mı iyi oldu?" diye sordu derin, sessiz sesiyle, başını eğip beni inceledi, nefesinin dudaklarımı okşayacak kadar yakındı.

"Çok," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak gözlerime bakıyor. “Gerçekten seni öpmemi istiyorsun.”

Bekleyiş, ayak parmaklarıma kadar uzanıyor. "Evet."

Bana doğru eğiliyor. Daha yakın. Daha yakın. Dudakları benimkilere değiyor ve sanki bu tek başına hayalini kurduğu bir tatminmiş gibi bir ses çıkarıyor. Yoksa bu ummak için fazla mı? “Vazgeçmek için son şansın, Berry.”

Başımı sallıyorum.

Parmak uçları kot şortumun bel kısmına doğru kayıyor, parmakları kemer halkalarına takılıyor ve beni kendine doğru çekiyor, doğrudan öpücüğüne.

Ve ah, buna hiç hazır değilim. Onun keskin nane tadını, dudaklarının sert ama esnek dokusunu sindirmeye çalışırken takılıyorum ve olan biteni takip edemeyecek kadar başım dönüyor. Ama zihnimde dönen renk yelpazesine rağmen, ellerim kendi kendilerine hareket ederek bana yardım ediyor, yüzüne doğru yükselip sakallarını yokluyor, sonra yumuşak ve kalınlığın mükemmel bir karışımı olan saçlarına uzanıyor, parmaklarım için tam bir cennet, ama sonra sadece ona sarılıyorum. Saç tellerine sarılıyorum, çünkü dudakları benimkilerin açılmasını istiyor ve dili içeri girerken ikimiz de titriyoruz, o tek dokunuş şortumun dikişini çok yakın hissettiriyor. Çok sıkı. Nefes almak için kısa bir ara verip, ileri atılıyorum ve sonra dilimi ona veriyorum, onu bu kadar açgözlülükle almasına inleyerek, bacaklarımın V'si arasına daha da sıkışıyor, ağzı beni kendimi evimdeymiş gibi hissettiren çılgın bir tempoya doğru itiyor. Benim için yarattığı ve beklettiği bir ev.

"Dean..."

Ağzını benimkinden ayırıyor ve alınlarımızı birbirine değdiriyor, nefesi dudaklarımı okşuyor. "Saçmaladığını itiraf etmeden önce bunu ne kadar ileri götürmeme izin vereceksin?"

Dünyam sola doğru eğiliyor, kulaklarımda düz bir çevir sesi çınlıyor. "Ne?"

Elini başımın tepesinden alıp örgümün tüm uzunluğu boyunca gezdiriyor, nazıkçe çekiyor. "Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum."

"Hayır. Ben... ben bunu daha önce hiç yapmadım."

Dean beni dikkatle inceliyor, ben de ona açıkça bakıyorum, onu öpmeyi ne kadar sevdiğimi, devam etmek için ne kadar heyecanlı olduğumu görmesine izin veriyorum. Sekiz yıllık özlemin her zerresini gözlerime doluyorum, ama o *hala* niyetimden emin değil gibi görünüyor — ve ilk öpücüğümüze kalbimi döktükten sonra bu şüphecilik, beni çileden çıkarıyor.

"Biliyor musun? Tamam. Beni yakaladın." Onu itip masadan iniyorum, dikleşmiş meme uçlarımı kollarımla kapatıyorum, ama o onları görmeden, kaşlarını çatmadan ve bana uzanmaya çalışmadan önce değil. "Hayır, cidden, haklısın. Hepsi bir şaka. Beni çok iyi tanıyorsun."

Yüzünde pişmanlık gibi bir ifade var, ama sonunda bunu bastırıyor, çenesinde bir çizgi beliriyor. "Sanırım öyle."

Erkeklerden nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Neden o farklı olamadı ki? Nasıl bu kadar yanılmışım? "İlk gerçek öpücüğüm için teşekkürler," diyorum, çok neşeli bir sesle, örgümdeki lastiği koparıp, telaşlı parmaklarımla saçımı gevşetiyorum. "Kamp ateşinde görüşürüz herhalde. Bu tişörtü ve ruju yakacağım, o yüzden güzel bir ateş olacak."

"İlk gerçek öpücüğün..." diye başlıyor Dean, inanamıyormuş gibi, ama ben çoktan kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. "Örgülerini mi çözdün? *Margot. Bekle.*"

Orman beni yutana kadar yürümeye devam ediyorum. Kendime kızana kadar yürüyorum, çünkü Dean'ın benden şüphe etmek için iyi bir nedeni yok mu? Sekiz yazlık bir nedeni? Bu durumun sorumlusu ben değil miyim? Onu unutabileceğime kendimi ikna edene kadar yürüyorum.

Onun yirmi metre arkamda beni takip ettiğini fark edene kadar yürüyorum. "Ne yapıyorsun?" diye bağıriyorum.

"Sonunda yanlış yöne gittiğini fark ettiğinde seni kampa geri yönlendireceğim," diyor sakın bir sesle, ama gözleri hiç de sakın değil. "Buralarda orman çok sık."

"Yoğun olan tek şey orman değil," diye mırıldanıyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey." Derin bir nefes alıyorum, gururumu bir kenara bırakıp kampa doğru dönüyorum, yanından geçerken Dean'le göz teması kurmayı reddediyorum. Keşke kurmuş olsaydım diyorum, çünkü onunla sadece üç haftam var. Görünüşe göre, bana izin verilen tek şey bu.

Dördüncü Bölüm

DEAN

X Kulübem kamp ateşine ilk varan oluyor. Saf heyecan ve kafa karışıklığından dolayı buraya gelmeleri için onları acele ettirmediyimi söylersem yalan söylemiş olurum. Margot'u görme ihtiyacı.

Çamaşırhanede ne oldu böyle? Saatler sonra bile hâlâ kafam karışık.

Bu akşam yemekte her zamanki gibi neşeli ve şakacıydı. Örgüsü yerine oturmuştu. Kampçıları şarkı söylemeye yönlendirdi. Kabinindeki tüm kızlar etrafında toplanmış, onun ilgisini çekmeye çalışıyordu ve o da herkese eşit ölçüde ilgi gösteriyordu. Her zaman böyle yapar. Yemekte bir avuç patlamış mısır ve ranch sosuna batırılmış bir parça pizza kabuğu yedi. Her zamanki alışkanlıkları.

Ancak *benim* dünyamın dengesi tamamen değişti. Aslında, yok oldu.

Çünkü ne *olduğunu* bilmiyorum.

Öpüşürken onun tereddüt ettiğini hissettiğimi söylerken yalan söylemiyordum, ama eğer öpüşmemiz gerçekten, gerçekten onun ilk öpücüğüydü, o zaman ondan hissettiğim her şey mantıklı geliyor. Dilimi ağzına soktuğumda kollarımda hafifçe titremesi, ağızlarımız hareket ettikçe tahrik olmaya başlamasına neredeyse... şaşırılmış gibi görünmesi, masada poposunu sabit tutamaması. Huzursuz. Ne kadar iyi hissettirdiğine hazırlıksız yakalanmış.

Sadece o değil.

O öpücük... Sanırım hayatımı değiştirdi.

Sersemlemiş durumdayım.

Margot'u öpmek kaçınılmazlık gibi bir tadı vardı. Susuzluğumun giderilmesi gibi.

Uyanmak gibi. Eve hoş geldin demek gibi.

Eğer o bana sadece şaka yapıyorsa, bu duyguların ne kadar utanç verici olacağını bir düşünün.

Elde tutacak çok şey var, bu yüzden ona bir kez daha sordum. Uzun ve acı verici bir düşüşten kendimi korumak için zorladım. Son zamanlarda çok

ve bu acı beni... temkinli yaptı. Ama şimdi? Evet, şimdi keşke o aptal ağzımı kapalı tutup onun ağzına yapışmış olsaydım diyorum. Ya o ciddiye? Ya bu aşık olma meselesi hiç de yalan değilse, gerçekse?

Çamaşırhanede ne olurdu? Ona oral seks yapmama izin verir miydi?

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, ovuşturarak, bir sürü kampçının etrafında olduğum için o düşüncenin aklıma yerleşmesine izin vermedim, ama lanet olsun, yine de yerleşti. Öpüşmemiz vücudunu titremeye ve kıvranmaya yetecek kadar hassaslaştırdıysa, bacaklarının arasına soktuğum dilim onu mahvederdi. Margot tamamen abartılı tepkiler ve dramdan ibaret, ve bunun yatakta nasıl bir hal alacağını merak etmemek bana çok zor geliyor. Bunu daha önce de düşünmüştüm. Hem de çok. Ama şu anda bunu yaşıyorum.

Aynı zamanda bana kızgın olması nedeniyle çektiğim ıstırabı da yaşıyorum.

Bana şaka yapıyor olsun ya da olmasın, çamaşırhanede bir şekilde gururunu incittim. Tereddütünü işaret ederek, öpüşme tarzını eleştiriyormuşum gibi görünmüş olabilirim (kesinlikle öyle değildi). Eğer bana şaka yapıyorsa, blöfünü görerek. Eğer yapmıyorsa, ondan şüphe ederek. Öfkesinin tam kaynağını bilmiyorum, ama durumu düzeltmeden rahat edemeyeceğim.

Aslında, bu gece ayı gibi giyinip beni ölümüne korkutmasını umuyorum, sırf kahkahasını duyabilmek için.

Birkaç dakika sonra, Margot'un kampçılarından birkaçı kamp ateşi alanına koşarak gelir, kayarak durur ve benim çocuklarının çoktan kütüğün üzerine oturduğunu görünce yüzlerini buruştururlar. Çocuklar da onlara somurtarak bakar.

Ancak ben sadece yarım kulakla dinliyorum, çünkü Margot sırtında kıkırdayan on yaşındaki bir çocukla zıplayarak karşımıza çıkıyor.

Ayağa kalkıyorum, nabzım hızlanıyor, sanki onu bir saat önce yemekhanede görmemiş gibi. Ama Aiken'in Margot'un birkaç adım arkasında geldiğini görünce nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Gülümsüyor. Ve kampın verdiği ipli çantayı taşıyor.

Aiken. Margot'un çantasını taşıyor.

"Ne oluyor lan..." diye fısıldıyorum.

Margot, çantasını başkasına tutturmasının tansiyonumu tavan yaptığının farkında değilmiş gibi, kızı yere indirip Aiken'dan çantayı geri almak için uzanıyor. "Teşekkürler, A-Man."

Çantayı ben alıyorum.

Ne zaman hareket ettiğimi bilmiyorum ama işte buradayım.

Margot bana bakarak gözlerini kırıyor.

Aiken, gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

"Bu gece oturma düzenini değiştirebiliriz diye düşünüyordum," diyorum, ipli çantayı omzuma asıp, aslında bakmadan not defterime göz atıyorum. "Margot, senin kabinin benimkinin yanında olacak."

Çantasını omzumdan almaya çalışırken bir an şaşkınlık yaşar. Onun uzanışından kolayca kaçırım.

"Ama Unicorn Kabini her zaman ateşin kamp tarafındaki ikinci sırada oturur," diyor. "Bu bir gelenek."

"Bir geceliğine bu geleneği bozabiliriz. Bu gece hikâyeyi anlatmama yardım etmeni istiyorum." Öğleden sonra ayı seslerini taklit ettiği anı hatırlıyorum. "Ben hikâyeyi anlatacağım, sen canlandıracaksın."

Bunu anlık olarak uyduruyorum, ama tanrım, bu fikir onun dikkatini çekiyor. Tabii ki çekiyor. Ona şov yapma fırsatı vermiştim. "*Gerçekten mi?*" Ayak parmaklarının ucunda dengede durarak ellerini sevimli bir şekilde salladı. Neden onun eşyalarını başkası taşıyordu ki? "Aman Tanrım, ben varım. Hangi hikayeyi anlatacaksın?" Bir an duraksadı. "Dur! Söyleme. Bilmezsem ve doğaçlama yapmam gerekirse daha komik olur."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum." Etrafında toplanan kampçılara başımı sallıyorum. "Ve yanımda oturursan daha iyi olur."

"Haklısın!" Margot kızları kamp ateşinin diğer tarafına yönlendirip kulübemin yanındaki kütüğe oturtur; bu hareket, Mighty Meerkats'ın alarm durumuna geçip tamamen sessiz kalmasına neden olur. Kamp ateşini tek başıma kaosa sürüklediğim için, tüm kulübeleri yeni yerlerine yerleştirmek on dakika daha sürer.

Hepsi Margot'un yanına oturabilmek için.

Bu kargaşanın her saniyesine değer, çünkü bana beni dev gibi hissettiren o komplocu gülümsemesiyle gülümsüyor. Yanağı kamp ateşinin altın rengi ışığıyla aydınlanıyor ve o kadar heyecanlı ki, kütük bankta kıpır kıpır duruyor.

İşte böyle olmalı.

Margot mutlu. Ben de bunu gerçekleştiriyorum.

"Herkes sessiz olsun," diye bağıriyorum ve sert bir bakışla fazla konuşmayı kesmek için etrafımda dönüyorum. "Bu gece s'mores kızartmadan önce, özel bir hikaye saati var. Onu tanıyorsunuz, onu seviyorsunuz."

Mavi gorilin hikayesini anlatmama yardım edecek Danışman Margot’a bir alkış.”

Margot ayağa fırlar ve yüzlerce minik elin alkış sesine eşlik ederek derin bir reverans yapar, omuzu dirseğine değene kadar iki kez yana doğru adım atar.

“Bir zamanlar, mor bir goril hayvanat bahçesinden kaçtı . . .”

Margot, kendini beğenmiş bir ifade takınarak göğsünü şişirir ve kıkırdamalara neden olur.

“Ama mor kürkü sizi yanıltmasın. Bu goril çok vahşiydi. Ve devasa boyluydu. Tek bir büyük adımla kamp ateşini söndürebilirdi.”

Ormanda bir grup çocuğu takip eden kaçak goril hakkındaki hikâyeye devam ederken, Margot kamp ateşinin etrafında dolaşır, şanslı birkaç çocuğun arkasına saklanır, onların arkasından gizlice bakar ya da saçlarını yüksek sesle koklar. O kadar dikkatim dağılıyor ki, hikayenin hangi kısmında olduğumu beş kez unutuyorum ama sonunda sonuna kadar geliyorum. Margot'un kamp günlerimizden bu hikayeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorsam da, tam da esprinin doruk noktasına geldiğim anda kızlardan birine şakacı bir şekilde atlayıp onu gıdıklamasıyla artık merak etmiyorum.

“Yakalandın!” mor goril kampçılara bağırdı. ‘Sen yakalandın.’” Nefes kesen çığlıklar kahkahalarla karışıyor, dinleyicilerimizdeki gerginlik azalıyor.

“Gördünüz mü? Kimseyi yemek istemedim!” Margot, Tarzan’ı andıran bir sesle diyor. “Sadece yakalamaca oynamak istedim!”

Ona elimi uzattım, elimi tuttuğunda kalbim küt küt attı.

Tamam. *Aslında* Margot’la günü kurtarmış olabileceğimi düşünüyorum. Daha önce bana kızgındı, ama doğaçlama hikâye saatinden sonra benden daha mutlu olamazdı. Daha sonra, herkes gece için yerlerine yerleştğinde, ona yürüyüşe çıkmayı teklif edeceğim, böylece samimi bir konuşma yapabiliriz. Bana karşı gerçek hisleri olup olmadığını ya da çamaşırhanedeki öpücüğümüzün beni kızdırmak için başka bir yol olup olmadığını tam olarak anlamam gerekiyor.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi gece gökyüzüne doğru kaldırıyorum. “Mor gorilimize bir alkış daha.” Tepkiye gülümseyerek karşılık veriyor ve artık elini bırakmamın zamanı geliyor, ama bırakmıyorum. Hatta onu biraz daha kendime çekiyorum. “S’mores malzemelerini dağıtırken sabırlı olun. Unutmayın, en genç kulübeden en yaşlıya doğru gidiyoruz...”

Kampçılardan biri, Killian, kolumu çekerek sözümü keser. “Bu gece bize hala Eagle Scout rozetlerini göstereceksin, değil mi Dean? Greg sana sormamı söyledi.”

"Dostum!" diye şikayet ediyor Greg, kütüğün üzerindeki koltuğundan, içine kapanarak.

"Uh, evet. Size rozetleri göstereceğim. Ama sonra." "Ben de görmek isterim," diyor Margot biraz tereddütle.

"Uh-uh. *O* olmaz, değil mi?" Killian, bana beceriksizce göz kırpmadan önce, Margot'a bakmak için benden öne doğru eğilir. "Rozetleri yakma ihtimaline karşı, onun rozetleri görmesine izin verilmez. Değil mi, Dean?"

Olamaz.

Margot'un yüzündeki gülümseme kaybolur, bakışları benimle Killian arasında gidip gelir.

"Killian, rozetler hakkında sonra konuşalım..."

"Dean, senin başa bela olacağını söyledi." Killian gülüyor, Margot'un da ona katılıp kendisiyle dalga geçeceğini düşünerek. Oysa Margot kamp ateşine bakıyor, alevler gözlerindeki nemi aydınlatıyor.

"Margot, bunu dün sabah da söylemiştim," diyorum. "Aptalca bir şakaydı."

"Hayır," diyor Killian, başını sallayarak. "Sen, 'Bu bir şaka değil' demiştin."

"Killian," diyorum dişlerimin arasından. "Git otur."

Margot elini elimden çekiyor ve midem bir anda çöküyor. "K-kabine bir şey almak için geri gitmem gerek." Gözlerime bakmıyor. Bu hiç iyi değil. "Çantamı geri alabilir miyim? Anahtar içinde."

"Öyle demek istemedim. Sen felaketten en uzak şeysin."

"Şey. Belki de *en uzak* şey değilsin." Gülüyor, ama sesi kalınlaşıyor. Tanrım, boğazındaki o tıkanıklığı tanıyorum. Ağlamaya hazırlanıyor. Bu güzel kızı ağlattım. Benim neyim var böyle? "Çantama ihtiyacım var."

"Seninle birlikte yürüyelim."

"Hayır, teşekkürler." İpli çantayı kapar ve bu sefer, ona bırakmaktan başka seçeneğim yoktur. Birkaç dakika önce neşeli ve yaramazdı. Şimdi ise başı eğik bir şekilde kamp ateşi çemberinin ışığından uzaklaşıyor. Şu anda kendimi alevlerin içine atmam için çok az bir cesaret yeter. Muhtemelen şu anda çektiğim acıdan daha az acı çekerim, çünkü onun, ona felaket dediğime inandığını biliyorum.

"Margs nereye gitti?" diye sordu Isabel, ellerini beline koyarak yanıma doğru süzülerek geldi. "Burada bir sürü yapışkan parmak olacak ve ıslak mendiller onda."

“Sanırım bana kızgın.” Sesim, sert bir peynir bloğunun rendelenmesi gibi çıkıyor. “Hayır, kızgın olduğunu biliyorum. Ona felaket dedim.”

“Ne? Neden?”

"Bilmiyorum. Çünkü o genellikle... öyle olmaktan gurur duyar. On üç yaşımızdan beri beni deli ediyor. Bilerek. Şimdi de birdenbire beni öpmek istiyor..."

Isabel nefesini tutar, gözleri parlar. “Seni öptü mü? Gerçekten yaptı mı?”

Aklımda tek düşünce bu. Sanki... benimle birlikte öğreniyormuş gibi görünüyordu. “Demek istediğim şu ki, davranışındaki ani değişiklik karşısında herkes kafası karıştırdı. Bir gün, yatağıma bir kurbağa bırakıyor...”

“Sıradan bir kurbağa değil. Büyük Havza kürekayak kurbağası. En sevdiğin tür.” Isabel’in sanki içinden bir sır atmış gibi rahatlamış ses tonunda bir şey, kulaklarımda bir arı kovanını karıştırıyor. Büyük Havza kürek ayaklı kurbağası en sevdiğim kurbağadır. Hayatımda sadece bir tane görmüştüm, ta ki yorganımı kaldırıp yastığıma yaslanmış ikinci bir tane bulana kadar. “O kurbağayı bir hafta boyunca aradı.”

Bir çekiç göğsüme saplanıyor, aşağı doğru çekiyor. “Ne?” “Ya da yılan ısırgı numarası yaptığı zaman? O biraz aceleci bir hareket olabilir, ama annenin doğum günüydü ve seni kulübeden çıkarmak için tek yolun bu olduğunu biliyordu. Arkadaşlarının yanına.” Omzuma dokunuyor. “Hatırlarsan, hepimiz gece yüzmek için göle girmiştik ve sen çok daha iyi hissetmiştin. Planı tuhaftı, elbette, ama işe yaradı. Tıpkı o hazine avı sırasında sana yanlış yol tarifini verdiği zaman gibi ve—”

“Dur biraz. Başım dönüyor.” Mecbur kaldığım için öne eğilip ellerimi dizlerime dayadım, korkunç bir mide bulantısı dalgası yükselip boğazımı sardı. “Sanırım artık dinleyemem.”

“Sana verdiği GPS koordinatları o büyük defne ağacı korusuna çıkıyordu. Az önce onların kokusunu ne kadar sevdiğinden bahsediyordun...” Isabel sözünü keser, muhtemelen başım zonklarken cümlesinin ortasında ayrıldığım içindir. Ayaklarım, Margot’un birkaç dakika önce gittiği patıkaya doğru ilerler. “Hey, nereye gidiyorsun?”

"Ben bir aptalım," diye boğuk bir sesle söyledim, önümdeki orman bulanıklaşıyordu. "Bunca zaman, tüm o şakalar..."

“Senden hoşlandığını söylemeye çalışıyordu.”

Aman Tanrım. “O zamandan beri...”

"On üç yaşımızdan beri."

"Neden bana bunu kelimelerle söyleyemedi ki?"

"Hadi ama, dramatik olmayı sevdiğini biliyorsun. En azından bu sabah sana söylemeye cesaretini topladı, değil mi?"

Evet. Söylemişti. Ve ben ona yalancı dedim. Hem de birden fazla kez.

Saçmaladığını kabul etmeden önce bunu ne kadar ileri götürmeme izin vereceksin?

Anı aklıma gelip beni rahatsız edince yüzümü buruşturuyorum. O, onun rol yapmadığı ilk öpücüğüydü ve ben de ona saçmaladığını söyleyerek bunu mahvettim mi? Hapse girmem gerek.

Daha önce bana hiç ilgi göstermedin. Evet, gösterdim. Sen sadece dikkat etmiyordun.

"Ben de varım, aptal," diyorum, içimdeki bu umut dolu coşku ile, "vay canına, benden gerçekten hoşlanıyor" düşüncesi arasında kalmışken, bir yandan da giderek artan bir panik duygusuyla boğuluyorum. Ya Margot'un benden hoşlanması artık önemli değilse? Ya artık hoşlanmıyorsa? Ya aramızdaki ilişkiyi düzeltmeyecek kadar çok batırırsam?

Yolun sonunda kulübe görünür ve ben hızımı artırırım, ama Isabel de öyle yapar, ellerini açarak önümde geriye doğru koşar ve beni uzak tutar. "Hayır, hayır. Unicorn Kulübesi'ne erkekler giremez."

"Bu bir istisna."

"İstisna yok. Bunlar senin kendi sözlerin, Danışman Dean." Kapıyı kapatıyor, ama kulübede ışık yandığını görebiliyorum ve tek düşünebildiğim Margot'a ulaşip özür dilemek. "Margot!"

"İçeri girip ziyaretçi kabul ediyor mu diye bakayım."

"Isabel, yemin ederim."

"Lütfen bekleyin."

Isabel kapının diğer tarafına kaybolurken, ben ay'a dişlerimi gıcırdatıyorum. Fısıltılar duyuluyor. İçeriden gelen tek bir hıçkırık beni neredeyse mahvediyor.

Isabel bir kez daha ortaya çıkıyor, arkasından kapıyı kapatıyor, ama ben girişten en uzak ranzada baştan aşağı battaniyeye sarılmış Margot'u görmeden önce. "Üzgünüm, ama Margot şu anda sükunet ranzasında."

Sabırımı zor tutuyorum, ama sabrım azalıyor. Hızla. "Huzur ranzası nedir?"

"Tek boynuzlu atların yalnız kalmak için gittikleri yer. Ya da rahatsız edilmemek için. Bir nevi tarafsız bölge." Bir an durur. "Mighty Meerkats'ta böyle bir şey yok

yok mu?"

"Ona tuvalet denir." "Vay
canına."

"*Margot*," diye bağırdım, sesim onun başının üstünden geçti.

"Dinle." Isabel sağ omzumu sıkıyor. "Bu gece hiçbir şeyi düzeltemeyeceksin. Yalnız kalmak istiyor. Yarın tekrar dene."

"O zamana kadar beklemeyeceğim..." Bir zil sesi sözümü keser. Ses cebimin içinden geliyor. Dişlerimi sıkarak küfrederek, telefonumu cebimden çıkarır ve ekrana bakarım. Aiken'dan tek bir mesaj var.

Mesajda şöyle yazıyor: Marshmallow şişlerinden biriyle kazara bıçakladım.

Havlu getir.

İkinci bir mesaj geliyor. İlkini sil. Üç tane getir.

Hayatım mahvoldu.

Unicorn Cabin'in kapısına son bir kez pişmanlıkla bakıp, arkamı dönüp kamp ateşine geri dönüyorum. Yarın yeni bir gün.

Ve bu günü iyi değerlendirmeliyim.

Beşinci Bölüm

XARGoT

I Etrafım kıkırdamalarla çevriliyken moralim bozulması zor.

Deneyimlerimden biliyorum ki, bir kamp danışmanının ruh hali tüm kulübeye yansıyabilir. Dean ile yaşadığım başarısız aşk, Camp Firefly’da ve sonuncusu da olmayacak. Kampta geçirdiğim üçüncü yıl, Unicorn Kabini danışmanı Remy D’Angelo eski erkek arkadaşı yüzünden o kadar depresifti ki her gece kampçılara *The Bell Jar* kitabından bölümler okurdu. O yaz hepimiz şair olmuştuk. Yarısı boş ketçap şişelerinden ölü yapraklara kadar her şey hakkında hüznü şiiirler yazdık. Remy’nin mentollü sigaralarını çaldık ve bir gün New York’ta hep birlikte paylaşacağımız daire hakkında konuşurken ormanda içtik.

İnanın bana, o dramayı *adeta* yutuyordum.

Ama üzüntümün kızlara da bulaşmasına izin vermeyeceğim.

Özellikle de anılar biriktirmek için sadece üç haftaları varken.

Bu yüzden botlarımı bağlar ve dün gece deli gibi ağladığımı gizlemek için gözlerimin altına biraz kapatıcı sürerim, sonra kahvaltıya giderken hep birlikte şarkı söyleriz. Camp Firefly’da güzel bir yaz günü. Hava böcek ilacı ve güneş kremi kokuyor; güneş, başımızın üstündeki hafifçe sallanan ağaç dallarının arasından sızıyor. Kuşlar kamp alanı boyunca birbirlerine sesleniyor. Bu sabah kano yapmayı planlıyoruz, ardından da iki sezon önce uydurduğum, pop müzik dinleyip vücut boyası sürmeyi içeren bir sanat ve el işi etkinliği olan Pop Paint var. Ortam biraz dağınık olacak.

Bu iyi bir şey. Bugün dağınıklığa ihtiyacım var.

Göğsümdeki o boşluğu unutmak istiyorum.

Ne zaman hareketsiz kalsam, *Dean’in* “*Sen başa bela olmaktan başka bir şey değilsin*” dediğini duyuyorum.

Benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyor, değil mi? Bütün yıl boyunca, Dean'in gizlice bana aşık olduğu hayalleri kuruyorum. Beni sosyal medyada takip ettiğini de. Beni tekrar görene kadar günleri saydığını.

Belki de beni tekrar görene kadar günleri sayıyordur, ama sadece kampın sorumluluk sigortasını güçlendirmek için.

Yemekhanenin girişine vardığımızda, yutkunuyorum, kapının diğer tarafında Dean'i görecekt olmaktan nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum. Normalde, onu görmek beni sonsuz bir mutluluğa boğar. Elbette öyle. O Dean. Huysuz, isteksizce eğlenen, sessizce alçakgönüllü Dean, cep haritası ve seyahat bardağıyla.

Yıl boyunca aklımda tuttuğum onun zihinsel görüntüsüyle kalbim havalanıp daha hızlı atmaya çalışıyor, ama çok ağır olduğu için, kabinimi yemek salonuna götürürken sadece düz bir gümbürtü çıkarıyor, Isabel de arkadan geliyor. Eşiği geçer geçmez adımlarım duraksıyor çünkü büyük, havadar salonda heyecan dolu bir uğultu var. Her zamankinden daha fazla.

Kampçılar masaların etrafında toplanmış, bir şeyler gösterip tartışıyorlar. Ne hakkında?

Yüzümün yanını bir elektrik akımı gıdıklıyor ve başımı çevirip Dean'i arıyorum, vücudumun şartlandırıldığı bir hareket, ama onu daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeyle beni izlerken buluyorum. En azından bana bakarken.

Bu... kararlılık.

Kalbim hızla atmaya başlıyor, ama bu istemsiz tepkiden dikkatimi başka yöne çekip kızları kendilerine ayrılan masaya yerleştiriyorum, gerçi bazıları çoktan yemek salonunun arkasına, çeşitli tahıllar ve sıcak yemeklerin yağmalanmayı beklediği yere kahvaltılarını aramaya gitmişler.

Tamam, Dean muhtemelen bana felaket dediği için özür dilemek istiyor.

Özrünü kabul edip yoluma devam edeceğim. Birçok açıdan doğru olan bir görüş için onu cezalandırmayacağım, değil mi?

"Gökkuşağı at nalıdan daha iyidir," diyor komşu masadaki çocuklardan biri, ancak sözü hemen kesiliyor.

"Kalp mükemmel. Kesinlikle bir numara."

"Bu son sırada. Bunun bir altın potu olduğu bile anlaşılmıyor."

Sırtımı dikleştiriyorum. Lucky Charms marshmallowlarını mı sıralıyorlar?

Merakla yemek salonuna bakıyorum.

Her masada aynı şey yapılıyor. Hepsinin önünde büyük Lucky Charms yığınları var, marshmallows sıkıcı şeylerden ayrılmış.

Oh. Onlar... benim saçma oyunumu oynuyorlar.

Dean'ın annesi vefat ettikten sonra moralinin düzelmesi için onunla oynadığım oyun.

"Unutmayın, net bir şekle ve güzel bir renge göre değerlendiriyoruz," diyor Dean, tiz seslerin gürültüsünün üstüne. "Braiden, onları henüz yeme," diyor bir kampçıya fısıldayarak. Sonra, "En iyi on marshmallow'u sıraladıktan sonra, her masa bir numaralı seçimini Margot'a getirmeli. O nihai jüri. En iyi marshmallow'u seçen kabin, daha sonra dalış tahtasında ilk seçme hakkına sahip olacak."

Heyecan doruğa ulaşıyor, riskler artıyor. Kalp atışlarım da öyle.

Benim aptalca küçük oyunumu hatırlamıştı.

Bakışlarım kampçıların başlarının üzerinden geçerek tekrar Dean'i arıyor ve o, başını bir yana eğmiş, sabit bir şekilde beni izliyor. *Üzgünüm*, diye dudaklarını oynatıyor. *Üzgünüm*.

Bacaklarımda his kalmadı. Masada dans etmememin tek nedeni bu. Ya da kendimi, etrafa saçılmış baharatların ve çatal bıçakların üzerine, baygın bir halde bırakmamamın. Zaten, ellerimi çenemin altında sıkıca birleştirip ona gülümsüyorum. Dün gece, sekiz yıldır sevdiğim adamın beni hiç tanımadığını ve anlamadığını düşünerek yatağa girdim. Ama bu saçma oyun ve beni jüri üyesi yapması, tam tersini kanıtıyor.

Belki de Dean Ingram beni anlıyordur, ne de olsa.

Bunu çok fazla düşünme fırsatım yok çünkü önümde marshmallow şekilleri sıralanıyor. Yonca, kalp, balon. Kendi kulübem oyuna geç katıldı ama toparlandılar ve değerlendirilmek üzere kendi renkli şekillerini de sundular. Kampçılarla dolu yemek salonu beni umutla izliyor ve ben her marshmallow'u her açıdan inceleyormuş gibi büyük bir gösteri yapıyorum, parmaklarımla çerçeveleyip düşünceli bir şekilde dudaklarımı tıklatıyorum.

"Her kulübe bana harika seçenekler getirdi. Gerçekten harika seçenekler, ama bence burada açık bir kazanan var." Etkili bir duraklama yapıyorum. "June Bugs birinci oluyor."

Yemekhane, yuhalama ve tezahüratların çakışan bir korosuyla patlar, ardından marshmallows şimşek hızıyla ağızlara tıklılır

. Ama benim gözüm sadece Dean'de, çünkü o zafer işareti yapan yumrukları ve koşturan kampçıları atlatarak bana doğru geliyor ve aptal kalbim boğazımın duvarlarından sekip duruyor.

Dean, sıramın arkasındaki sıradan geçip kulağıma konuşmak için eğildiğinde sırtımda sıcak bir ürperti yayılıyor. “Seninle baş başa konuşabilir miyim, Margot?”

Kalkmak için acele ederken neredeyse bankı devirecektim.

Vay canına. Görünüşe göre, ben çok kolay biriyim.

Ama kimin umurunda? Çünkü ayağa kalkıp Dean'e döndüğümde, elimi tutmadan önce bana uzun uzun ve sertçe bakıyor. *Elimi tutuyor.* Ve beni, hayret ve fısıltılarla dolu bir ortamda yemekhaneden dışarı çıkarıyor.

Aman Tanrım.

Şaşkın bir bakışla omzumun üzerinden Isabel'e baktım. O, koltuğunda zıplıyor, sanki patlayacakmış gibi ellerini havada sallıyordu.

Aynı durum.

Tek duyabildiğim şakaklarımdaki zonklama. Dean bizi yemekhanenin yanından geçiriyor, kampın gürültüsü giderek azalıyor. Daha uzaklaşıyor. Sonunda, saçakların altındaki gölgede duruyoruz; kurbağalar ve cırcır böcekleri yakındaki ormandan yumuşak bir fon müziği sağlıyor. Bir kez daha, Dean'in dikkati yüzüme odaklanıyor — bileğimdaki telaşlı nabızı başparmağıyla okşadığında çılgınca kızaran yüzüme.

"Sen bir felaket değilsin. Sen..." Yavaşça başını sallıyor ve beni kendine çekiyor, dudaklarını alnıma değdiriyor. "Sen buranın kalbi ve ruhusun. Benim için her zaman öyle oldun. Sen yazsın, Margot. Sen bu mevsimin ta kendisisin."

Midem ağzıma geliyor. “Bekle. Bu... bu... benden hoşlandığın anlamına mı geliyor?”

Bu soruya karşılık, *"Ciddi misin?" der gibi* kaşlarını kaldırdı. Hak etmiştim. Bu adam az önce bana yaz olduğumu söyledi, ben de benden hoşlanıp hoşlanmadığını soruyorum.

Tanrım, az önce bana *yaz olduğumu* söyledi.

“Senden hoşlanmaktan da öteyim.”

“Ben de senden hoşlanmaktan daha fazlasını hissediyorum,” diye fısıldadım, sesim titriyordu.

“Biliyorum.” Gözlerindeki hayranlıkla pişmanlık çatışıyor. “Bana anlatmaya çalışıyordun. Her şeyi anlayamayacak kadar kalın kafalı davrandıktan sonra seni hak ettiğimden emin değilim. Kurbağa, yılan ısırtığı, ağaçlar... yaptığın sayısız diğer numaralar. Hepsinin bir anlamı vardı. Bir amacı.” Ağzını benimkine yaklaştırıyor

ve bir saniye orada nefesini tutar. "Margot her şeye drama katar. Bir daha unutmayacağım."

Ben bunun için yaratılmamışım.

Romantik bir ruha sahip olduğumu sanıyordum, ama şimdi bir kızın hayal edebileceği en romantik jestler, sözler ve dokunuşlarla karşı karşıya kaldığımda, nasıl konuşacağımı, düşüneceğimi ya da nefes alacağımı unuttum. "Tamam," diyorum rüya gibi.

Dean gülüyor. "Tamam mı?"

"Senin romantik yönüne hazırlıklı değildim."

"Anlıyorum," diyor ciddiyetle. "Hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?" "Birkaç yıl, aşağı yukarı."

Sanki düşünüyormuş gibi boğazından bir ses çıkarır. "Evet, o kadar uzun süre bekleyebileceğimi sanmıyorum. Süreci biraz hızlandırabilir misin?" Yerlerimizi değiştirir ve sırtım binaya yaslanana kadar beni yavaşça geriye doğru yürütür, ön kolunu başımın üzerine dayar. "Bu gece seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Dizlerim tutmayacak. Bu gerçek mi? "Beni nereye götüreceksin?"

"Beni gönderdiğin o defne ağaçlarının olduğu koruya gidiyorduk, düşünceli davranmaya çalışıyordum." Ağzı benim ağzımın üzerinde sağdan sola, soldan sağa sürtünüyor ve aman Tanrım, göbeğimin altında hissettiğim o kıvrılma ve çekilme *hissi inanılmaz bir şey*. "Onları takdir etmek istiyorum, ilk seferinde yapmam gerektiği gibi."

"Ne yapacağız..." diye başlıyorum, ama sorum kısmen boğuk çıkıyor çünkü dudakları benimkilerde, öpüşmenin eşiğinde kalıyor. "...defne ağaçlarının olduğu yerde?"

Çenesiyle çenemi iterek başımı geriye eğdi, ağzı boynumun yanından yukarı kaydı ve şimdi ıslandım. Dean Ingram'ın ağzı boynumdayken, gün ışığında ıslandım. Bu, hayal edebileceğimden çok daha güçlü ve baş döndürücü bir an. "Bazı fikirlerim var."

"Öpüşmek mi?"

"Eğer istersen Margot, güneş doğana kadar seni öperim." Başını kaldırıp bana bakıyor ve göz bebeklerinin büyüdüğünü, nefesinin biraz kesik kesik olduğunu fark ediyorum. "Sadece senin istediğini yapacağız."

İşte bu. Beni en çok tahrik eden şey bu. Çünkü onun bunu içten söylediğini biliyorum. "Teşekkür ederim."

"Aslında, sana izci rozetlerimi gösterebilirim diye düşünüyordum."

Nefesim utanç verici derecede yüksek sesle çıktı. Muhtemelen yemek salonunda bile duyulmuştur. "Gerçekten mi?"

Yutkunma sesini duyuyorum, bakışlarında adeta ıstırap dans ediyor. "Onları o kadar çok görmek mi istiyordun?"

Başımı salladım.

Göğsü inip kalkıyor. "Telafi etmem gereken çok şey var." "Beni öpersen ödeşmiş sayılırız."

Titreyerek nefesini verir ve sonra kendimi altın rengi bir ışığın içinde bulurum. Yaz güneşinin altında Dean Ingram'ı öpmek işte böyle bir şey. Vücudu benimkine bastırıyor, yemekhanenin duvarına yavaşça ve emin adımlarla yaslanıyor, başını hafifçe eğip dudaklarımızla ateşli bir birleşmeye girmeden önce dudakları son bir kez benimkilerin üzerinde geziniyor, doku ve tadı içine çekip yutuyor, dili içeri girip benimkini de kendisine katılmaya ikna ediyor, göğsünden bir inilti yükseliyor, öpücüğün temposu hızlandıkça sert vücudunda gerilim artıyor. Ve oh, tempo gerçekten, gerçekten artıyor.

Bu değişimi tetikleyen benim inlemem mi, yoksa karnımı kasıtlıca sürterek ereksiyonunu kabul etmem mi olduğunu bilmiyorum, ama o benden ayrılıyor, beni uzun uzun ve dikkatle inceliyor, sonra tekrar dalıyor ve aniden öpüşmekten öte, sevişmeye başlıyoruz ve oh evet, buna bayılıyorum. Buna bayılıyorum. Bu açgözlü tempoya. Ellerinin uyluklarımı bulup yukarı aşağı okşamasına, şortumun kenarını kavrayıp beni parmak uçlarımda üzerine çekmesine, kalçalarının benimkileri binaya o kadar sıkı bir şekilde sabitlemesine ki bacaklarımı beline dolamakta hiç zorlanmıyorum.

Bunu yaptığında, başı geriye düşüyor ve boğuk bir ses çıkıyor, şortumun kenarı artık beni ona doğru çekmek için kullanılıyor, o ise yukarı doğru sürtünüyor. İşte.

Uyluklarımda arasında bu kadar hevesli bir nem birikimi hiç yaşamamıştım. Neredeyse rahatsız edici. Ya da eşlik eden o sıkışma bu kadar iyi hissettirmeseydi, rahatsız edici olurdu. Kalçaları her hareket ettiğinde bu oluyor ve tek düşünebildiğim şey *daha hızlı olması*.

"Margot," diyor boğuk bir sesle, gözleri cam gibi. Hızlı nefes alıyor.

"Durmamız gerek." "Hayır."

Sanki reddetmem onu tahrik etmiş gibi gözlerini kapatıyor, birkaç saniye sonra yüzüme yeniden odaklanıyor. "Bu gece sana bunu yapabilirim. Sen boşalana kadar üstünde sürtünebilirim." Dudaklarını ıslatıyor ve karnımda bir istek uyanıyor. "Ya da ağzımı oraya koyabilirim. Dilimi."

Bu sözler, o kadar samimi ki, bacaklarımı daha da açıyor.

Bunu fark ediyor, küfrediyor ve bir kez daha ileri atılıyor. Beni duvara doğru yukarı aşağı kaydırıyor, ikimiz de inlemelerimizi bastırmaya çalışıyoruz.

"Bu gece seks yapacak mıyız?" diye inledim.

Yine, göz bebekleri daha da büyümüş gibi görünüyor. "Bu sana bağlı." Beni yumuşakça öpüyor. "Bakire misin, Margot?"

Başımı sallıyorum.

Çenesindeki bir kas geriliyor. "Ne zaman olacağına sen karar ver," diyor, daha sert bir sesle, dişlerini sağ kulağımın altındaki deriye sürterek. "Ne kadar derine gireceğime sen karar ver. Ne kadar hızlı olacağıma. Ne sıklıkta istediğine. Ve bu minnettar adam sana bunu verecek. Anlaştık mı?"

"Evet," diyorum boğuk bir sesle, onun sözlerinin bütün gün kafamda yankılanacağından eminim. Belki de hayatımın geri kalanında. "Bu geceye hızlıca geçebilir miyiz?"

"Bu, yapamayacağım tek şey," diyor, yüzünü buruşturarak kalçalarını geriye çekiyor ve duvar boyunca aşağı kaymama izin veriyor. Beni yakalıyor. Nefesimizi düzene sokmaya çalışırken beni sıkıca sarıyor. "Aslında, yapamayacağım iki şey var."

Vücudumun her yeri hassaslaşmış, sinirlerim gergin, bu yüzden "Yapamayacağın diğer şey ne?" diye sorduğumda sesim doğal olmayan bir şekilde kısık çıkıyor.

Saçlarımı okşuyor, şakaklarıma sertçe öpüyor. "Bir yaz daha sensiz kalmak."

Göz kapaklarımın arkasında bir sıcaklık hissediyorum. "Ben

de bunu yapamam." Boğazından sert bir ses çıkıyor. "Güzel."

Günün geri kalanında bulutların üzerinde süzülüyorum, Dean'le tekrar birlikte olabilmek için zamanın daha hızlı geçmesini diliyorum. Sadece ikimiz. Kendimi fazla kaptırmamaya çalışıyorum, söylediklerini merak edip inceleyip duruyorum. Bir yaz daha bensiz kalamayacağını söyledi.

Peki ya diğer üç mevsim?

Altıncı Bölüm

DEAN

I Pişmanlıklarımdan bir an önce kurtulmam lazım, çünkü beni içten içe yiyip bitiriyorlar.

Defne ağacı korusunda bir torba marshmallow paylaştık. Şimdi, Margot'u evime giden engebeli yolda arabayla götürüyorum. Gece yaz rüzgarı, indirilmiş pencerelerden içeri fısıldıyor ve Bob Dylan karışık listem stereoda sessizce çalıyor. O, bol beyaz bir elbise giymiş, kamyonetin konsolunda elimi tutuyor. Mükemmel bir gece ve biz

henüz evime bile varmadık.

Bunu daha uzun süre yapabilirdik.

Yıllarca daha.

Bütün gün, son sekiz yıldan Margot'la yaşadığım bu küçük anları kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Akşam yemeğinde sandalyemin üzerine bıraktığı küçük sanat projeleri. Üzerine parlak kalpler ve baş harfleri çizilmiş taşlar. En sevdiğim renkler olan yeşil ve sarıdan yapılmış boyunluklar. O bana benden hoşlandığını söylemeye çalışırken, ben ise onun benimle dalga geçtiğini sanıyordum.

O, başından beri benim olabilirdi.

Kafamın başka yerlerde olması yüzünden ne kadar zaman kaybettiğimizi bilmek, kabullenmesi zor bir gerçek. Şimdi, kaybettiğimiz zamanı telafi etme dürtüsü hissediyorum. Onu kız arkadaşım yapmak ve kamp bittiğinde ilişkimizi nasıl sürdüreceğimizi planlamaya başlamak istiyorum.

Başka bir deyişle, çok fazla önde gidiyorum.

Dinle, yıllardır bu kamp işini yapıyorum. Margot, "Geçici Kamp Deliliği"nden muzdarip olabilir. Kampçılar veya danışmanların, zorunlu yakınlık ve romantik seçeneklerin eksikliği nedeniyle üç hafta boyunca hızla ve derinden aşık olup çift oldukları bilinir. Ancak kamp bittiğinde, büyü bozulur.

Ben Margot'u yıl boyunca düşünüyorum. Her gün. *Her saat.*

Onun için de durum aynı mı?

Okulu iki saatten fazla uzaklıkta. Sahneye çıkıyor. Kahkaha, insanlara ve spot ışığına ihtiyacı var. Bu arada ben, kamp kapalıyken Camp Firefly arazisinin tam kenarında izole bir hayat sürüyor, doğayla çevrili sakin bir hayat yaşıyorum. Komik şarkılar, yetenek gösterileri ve kamp büyüğü olmadığında, o da bunu isteyecek mi?

Evim ileride görünür ve ben de başımı çevirip Margot'un ön cama yaslanarak dışarıya bakmasını izlerim. "Aman Tanrım. Senin evin, Dean! Hayal ettiğim gibi değilmiş."

"Nasıl hayal etmiştin?"

"Beklediğimden daha modern." Farlarım ön verandayı aydınlatıyor. "Oh, bir sallanan sandalye var. Ve bir veranda salıncağı." Bana yan gözle bakıyor. "Onları sen yaptın, değil mi?"

Homurdanıyorum.

Mutlu bir şekilde içini çeker. "Baca olması şömine olduğu anlamına mı geliyor?" "Evet. Ne yazık ki ateş yakmak için uygun mevsim değil."

"Belki kışın. Her zaman bir yığın kağıdı ateşin içine çok dramatik bir şekilde atıp, yandıkça alevlere dalgın dalgın bakmak istemişimdir." Birdenbire dönüyor. "Yani, kışın burada olmayı planladığımdan değil ... şimdiden."

Kalbim bir an durur. "Hayır. Doğru."

"Şey . . ." Elini yolcu tarafındaki koluna koydu, ben onun son sözlerinden kendime gelmeye çalışırken parmaklarıyla ritim tutuyordu. "İçeri girelim mi?"

"Evet." Kendime gelmeye çalışarak emniyet kemerimi çözdüm. "Orada kal." "Neden?"

"Böylece kapıyı senin için açabilirim."

"Ah." Gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırarak, elbisesini çok zarif bir şekilde düzeltir. "Ne kadar centilmen bir davranış."

Arka tampona doğru giderken yol boyunca gülümsüyorum. Margot'un yanında gülümsemekten başka ne yapabildiğimi hiç anlamıyorum. Kapıyı açtığımda, elini asil bir Viktorya dönemi hanımefendisi gibi elime koyuyor ve sanki kafasında bir kitap dengeliyormuş gibi kamyonetten süzülerek iniyor. "Teşekkür ederim, nazik beyefendi."

"Hanımım."

Rolünden çıkıp gülüyor—ve sonra beni kendi evimin ön merdivenlerine doğru çekiyor. İnanın bana, seve seve gidiyorum. Anahtarlarımı çıkarıyorum, sonra içeri girip portmantonun yanındaki lambayı yakıyorum. Gülümsüyorum ve kapalı ön kapıya yaslanıyorum, çünkü onun tur için

tur için beklemeyeceğini zaten biliyorum. Bir ok gibi fırlıyor, odadan odaya zıplıyor, haykırırlar atıyor ve eşyalara çarpıyor. Otuz saniye. Evin yeniden canlanması için gereken tek şey bu. Bunun üzerinden uzun zaman geçti.

Margot, misafir odası ve tuvalet hariç ana katın çoğunu kaplayan mutfaka geri dönene kadar birkaç dakika geçiyor. O, yemek masasının üzerinde parmaklarını gezdirip odaya bakarken, ben buzdolabına gidip kapısını açıyorum. “Bira ister misin?”

Ağız açık kalır. “Alkol mü içiyorsun, Dean?”

Eğlenmemi gizlemiyorum. “Sadece yüzlerce çocuğun sorumluluğunda olmadığım zamanlarda.”

O mırıldanır. “Cal’da birinci sınıftayken bir keresinde çok sarhoş olmuştum ve bu bana değerli bir ders verdi. Zaten yeterince dramatik biriyim, bir de alkol eklenmesine gerek yok.”

“Tahmin edebiliyorum. Ayıkken masaların üzerinde dans ettiğine göre.”

“Kampın en güzel yanı bu. Tuhaf davranabiliyorum.” Buz gibi bir şişenin kapağını açarken bana buzdolabının yanında katılır. “Belki de seninkinden bir yudum alırım.”

Başımı sallayıp şişeyi ona uzattım. Şişeyi dudaklarına götürdü, boynunun dalgalı yumuşaklığı ortaya çıktı, parmak uçlarımla oraya dokunmasını, aşağıya, köprücük kemiğine doğru inmesini davet etti. Dokunuşumun ardından yüzü kızardı ve birayı indirdiğinde, kızarıklığın yanaklarına yayıldığını izledim. “Tanrım, Margot. Sen çok güzelsin.”

Yumuşak bir şekilde nefesini tutar. Şakacı bir şekilde. “Bira içip küfür mü ediyorsun?”

Birayı elinden alıp arkasındaki masaya koyuyorum. Onu şu anda öpmek kaçınılmaz geliyor, ama bir başladım mı, başka hiçbir şeye konsantre olamayacağım, tıpkı bu öğleden sonra yemek salonunda ona sürtündüğümde olduğu gibi. Ve o, biradan biraz parlayan, aralık dudaklarıyla ağızma bakıyor, ama önce yapılması gereken bir şey var. Yamalarımı ne kadar çok görmek istediğini bilmek, yıllardır ona bu kadar kolay bir şeyi reddettiğimi bilmek, bütün gün içimi parçaladı.

“Rozet zamanı. Buraya gel.”

Onu belinden kaldırıp, neredeyse hiç dokunulmamış biramın yanına, masanın üzerine oturtuyorum. Yirmi bir adet Eagle Scout rozetinin bulunduğu kuşağı almak için hızlıca odama çıkıyorum ve mutfaka geri döndüğümde, onu biramdan bir yudum daha alırken yakalıyorum.

“Sadece nefret ettiğimden emin olmak için,” diye açıklıyor.

“Uh-huh.” Merdivenlerin dibinde tereddüt ediyorum. “Biliyorsun, bunları bir grup kampçıya göstermek başka bir şey. Bir kıza göstermek biraz saçma geliyor.”

"O rozetleri görmeden buradan ayrılmıyorum," diyor, ben onun önüne geri dönerken parmağıyla beni işaret ederek. Kahretsin, onunla böyle olmak bazı yönlerden kolay. Margot'u bu kadar uzun süredir tanıdığım için, beni nasıl algılayacağını hiç düşünmeden onunla konuşabiliyorum ve bu özgürleştirici. Rahatlatıcı. Ama Tanrım, o aynı zamanda masamın üzerinde bir elbiseyle duruyor ve midemde çözülmek isteyen bir düğüm var. Uzun zamandır çözülmek için *yalvarıyor*. Onun tarafından.

“Peki, sana bu rozetleri hiç göstermezsem, hiç gitmeyecek misin?”

Bir yudum daha bira içtikten sonra ellerinin üzerine yaslanıyor ve dikkatimi, elbisesinin hafifçe şeffaf kumaşının altında dolgun ve yumuşak duran göğüslerine çekiyor. “Bu, beni burada tutmanın bir yolu.” O, nefesini içe çekerek tekrar dikleştiğinde, elimdekini bırakıp onu öpmek için duyduğum dürtüyle mücadele ediyorum. “Onları askıda tut!”

Neyi?

Ah, doğru. Rozetleri.

"Evet. Henüz bayılmadın mı?"

"Göster bana!"

Gülümsememe karşı kaybettiğim savaşı kabul ederek, arkamı dönüp masaya atlayarak ona katıldım. O bira şişesinden bir yudum daha aldı, ben de şişeyi elinden alıp bir kenara koydum. Sonra rozetlerle dolu kuşağı kucağına bıraktım.

“Oh,” diye nefesini tutar ve parmaklarını Acil Durum Hazırlık rozetimin üzerinde gezdirir. “Dean, bunlar çok güzel. Bunu nasıl kazandın?”

“Uh.” Boynumun arkasını kaşıyorum. “Acil bir durumda nasıl önleme, hafifletme ve müdahale edileceğini göstermem gerekiyordu. Kamp deneyimim sayesinde bunu kazandım sayılır. Aslında sadece bir kasırga, boğulma vakası veya yangın gibi potansiyel olarak felaket niteliğinde bir olayı nasıl ele alacağına dair bir mülakatı geçmen gerekiyor, ama...”

“Bunların hepsi kamp sırasında yaşandı.” “Neyse ki uzun zamandır yaşanmadı.”

“Ama olursa diye hazırlıklısın.”

Kendimi alaya alan bir yorum yapmayı düşünürüm, ama o benimle açıkça gurur duyuyor ve bu da benim de kendimle gurur duymamı kabul edilebilir kılıyor. “Evet.”

Bana o kadar uzun süre gülümsüyor ki, onu tekrar öpmek konusunda takıntılı hale geliyorum, ama o başını eğip bir sonraki yamaya geçiyor. “Kişisel Zindelik. Ooh. Bunu nasıl ödüllendiriyorlar?”

"On iki haftalık bir program. Bu... çok da önemli bir şey değil, zaten benzer bir şey yapıyordum."

“Zaten benzer bir şey yapıyordum,” diye sesimi taklit ederek tekrarladı. “Bunlar önemli şeyler. *Hepsi* önemli.”

"Teşekkürler."

“Gerçi, sana bu İletişim rozetini vermeyi bir daha düşünmeleri gerekebilir, çünkü yıllardır sana olan sevgimi iletmeye çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum.”

“Bunu hak ettim,” diyorum, yüzümü buruşturarak. “Gerçi Margot ile İletişim Kurmak’ın tamamen ayrı bir rozet olması gerektiğini savunurdum.”

“Bir *sürü* rozet.” “Kazanmaya değer olurdu.”

Yüzü kızaran Margot, işaret parmağının ucuyla Aile Hayatı rozetini okşadı. Hiçbir şey söylemeden, ciddi bir ifadeyle bana baktı ve bekledi.

“Kampı ailem olarak saymama izin verdiler,” diye sessizce açıklıyorum. “Düzenli olarak ev işlerini yapmak. Ailene fayda sağlayacak bir projeyi tamamlamak. Rozet için temel gereklilikler bunlar. Aslında Unicorn Kabini’ndeki yeni ranzalar benim projemdi. Sezon dışında yaptım onları.” Gülümsemem alaycı. “O zamanlar içlerinden birinin sükunet ranzası olarak kullanılacağını bilmiyordum.”

“Her ranza bir huzur ranzası olabilir,” diye fısıldıyor. “Bu bir zihin durumu.”

Kahretsin. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. “Anlıyorum.”

Margot birkaç saniye sessiz kalır. “Kamp kapalıyken seni düşünüyorum. Burada tek başına olduğunu. Seni ziyarete gelmeyi defalarca düşündüm.”

Kalbim bir an durdu. “Öyle mi?”

Başını sallıyor. “Beni içeri alır mıydın yoksa polisi mi çağırırdın?”

Bunu düşünüyormuş gibi bile davranmıyorum. Ona “felaket” dediğimi öğrendikten sonra hiç. Onu ne kadar değer verdiğimi asla merak etmeyecek. Bir daha asla. “Seni kucağımda taşırdım,” diyorum, her kelimeye ağırlık katarak. “Kamp bittiğinde ve sen beni ziyarete gelmeye devam ettiğinde, seni buraya kucağımda taşıyacağım.”

Yavaşça yüzü parlıyor, nefesi biraz kesiliyor. "Bence bunu gerçekleştirebiliriz."

Umut içinde daha büyük bir şeye dönüşüyor. Daha sağlam bir şeye. Planlarımız var. Birbirimize sahibiz. "Güzel."

"Beni ziyarete geldiğinde seni daireme taşımaya çalışacağım, ama bir sırt korsesi almam gerekebilir."

Gülüyoruz, kamp dışında da birbirimizi görecektik olmamızdan dolayı açıkça rahatlamış durumdayız. Yine de, ona önceden, bunun beklediği gibi kamp benzeri bir macera olmayacağını söylemem gerekiyor. "Kamp bittiğinde buralar sessizleşir. Haziran ve Temmuz aylarındaki gibi hissettirmeyecek. İnsanlar... burayı terk eder. Kalmazlar. Bazen gitmekten başka çareleri yoktur, bazen de vardır. Ama her zaman sessizliğe geri döner."

Her zaman yine sadece ben kalırım.

Margot beni uzun süre endişeyle inceliyor ve satır aralarını okuduğunu, benim yüksek sesle söyleyemediğim her şeyi duyduğunu görebiliyorum. Yalnızlık ve kayıp hakkında. "Sonsuz bir yaz olmayacağını biliyorum. Eğlence ve dram ihtiyacımı sahne olmadan da karşılayabilirim. Hatta bir kutu mısır gevreği ile bile yapabilirim." Yüzümü okşuyor, gülümsemesi biraz titriyor. "Dean, sen burada benimle olacaksın. Tek ihtiyacım olan bu. Ve üzgünüm, ama seni ziyaret ettiğimde, artık sessiz olmayacak."

"İyi." Ağzına doğru titrek bir nefes veriyorum. "Senden geliyorsa gürültüyü memnuniyetle karşılarım."

Zevkten kızaran yanakları kızarır. "Belki Eagle Scout rozetlerimi kazanabilirim. Sanırım bir kuşağa çok yakışırım."

"Şimdilik benimkini ödünç alabilirsin."

Gözleri yavaşça parıldadı. "Artık bana güveniyor musun?" "Elbette güveniyorum."

Burnunu benimkine sürtüyor, masadan kalkıp rozetlerimin olduğu kuşağımı da yanında götürüyor. Merakla, rozetlerle birlikte banyoya kayboluşunu izliyorum, ne halt ettiğini merak ediyorum ama sonuçta pek umursamıyorum. Margot Berry'nin benimle çıkmayı kabul etmesini sağladığım bir anda değil. Az önce olan buydu, değil mi? Yani, resmi olarak bana erkek arkadaşım demedi ama kamp bittikten sonra görüşmek için kesin planlarımız var.

Vay canına, yirmi dört saat içinde onu iki kez üzdükten sonra bunu nasıl başardım?

Zafer işareti yapmak için kollarımı havaya kaldırma dürtüsüne kapılıyorum, ama arkamda banyo kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca hemen indiriyorum.

"Bira şişesini tuvalete gizlice soktuğunu fark etmediğimi sanma." "Biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı."

"Ne için..."

Arkamı dönüp Margot'un benim kuşağımı taktığını görünce sözler boğazımda düğümleniyor.

Üzerinde *sadece* kuşağım ve beyaz bir külot var.

Kalçası geriye doğru eğilmiş, sağ eli duvara dayalı. Saçları her zamanki örgüsünden çıkmış. Kanım bir dalın kırılmasından daha hızlı aşağıya akıyor, fermuarımın arkasında sikim şişiyor, ani baskı boğazımdan bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"Keşke bunları bana daha önce göstersen diye düşünüyor olmalısın," diye mırıldanıyor.

Yedinci Bölüm

XARGoT

W Göz alıcı bir giriş yapma konusunda genellikle kendime oldukça güvenirim. Ancak daha önce neredeyse çıplak bir giriş yapmadığım için sadece bir kuşak ve külotla banyodan çıkmadan önce kendime güvenim biraz sarsıldı. Ama Dean'in bariz tepkisini fark edince, içimdeki tedirginlik köpükler gibi akıp gitti. Çenesi önce gevşer, sonra sertleşir; koyu renkli gözleri, görünür tek göğsüme doğru kayar. Uzun parmakları yanlarına uzanır, o güçlü boğazı yutkunur. Kot pantolonunun fermuarının dolduğunu, göğsünün yavaş ve dramatik bir şekilde inip kalkmaya başladığını, bakışları külotuma ulaştığında her zamanki düzenli nefesinin sıkıştığını izledim. Bacaklarımın arasındaki o beyaz pamuklu yumru, dürüst olmak gerekirse, onun kamyonetine bindiğimden beri şişmiş ve ağırlı hissediyordum. Ya da belki de bu öğleden sonra beni öptüğünden beri.

Bu sorunu Dean'in ellerine bırakmak istiyorum.

Sadece *onun* çıplak tenime dokunmasını istedim. Başka kimsenin değil. Cinsel olarak kim olduğumu keşfetmek, başka birinden zevk almak ve vermek nasıl bir şey olduğunu hissetmek ve deneyimlemek istediğim zamanlar oldu. Ama Dean'in benim ilkim olacağı hayalimden asla vazgeçemedim. Ergenlik çağımdan beri beslediğim bir hayal. Belki de bekarettime bu kadar önem vermek aptalca, ama asıl mesele bu değil. Onu beklemek tamamen inatçılıktı. Ya da belki de o an geldiğinde tam olarak böyle hissedeceğime olan inancımdı.

Kendime

güvenen.

Hevesli.

Duygusal.

Ateşli.

Başka hiç kimse, tüm bunları aynı anda hissedebilmem için bana o kadar güven veremezdi.

“Margot,” diye başlıyor ve sesini hiç böyle duymamıştım. Çok derin ve boğuk. “Hayatımda daha inanılmaz bir şey görmedim.” Yavaşça bana doğru yürümeye başlıyor ve yaklaştıkça, açlık belirtilerini daha fazla fark ediyorum. Ağzının kenarındaki gerginlik, saç çizgisindeki ter, fermuarının arkasındaki çıkıntı. “Bu gece ne istediğini şimdi söyle bana. Bana bir sınır koy ve bunu açıkça söyle, çünkü şu anda aklıma tek bir tane bile gelmiyor. Sadece o küçük beyaz külotu yırtıp atmak istiyorum.”

Damarlarımda çılgınca bir heyecan dolaşıyor ve belimin altındaki kaslar ve tendonlar muhteşem bir şekilde canlanıyor. İsteniyorum. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi, bana da ihtiyaç duyuluyor. Bu anın en güzel yanı, gizemin olmaması. Aramızda hep bir perde vardı, onun ne hissettiğini merak ederdim. O da benden hoşlanıyor muydu? Beni özlüyor muydu, sezon dışında benim onu özlediğim gibi o da beni özlüyor muydu? Onun keskin bir acı ama hayranlık dolu ifadesine bir bakış, ve bir daha asla merak etmeyeceğim.

Kolumu duvardan indirip, parmağımı iç çamaşırlarımın lastik bandı boyunca gezdiriyorum. "Onları sadece sen çıkarırken seni izleyebilmek için giydim."

Onun yanıt olarak çıkardığı inilti, dudaklarım tarafından kesildi, çünkü bana doğru atıldı, tek bir hareketle beni yerden kaldırdı ve ağızlarımız ateşli bir şekilde birbirine çarptı. Yudumlayarak, emerek ve çekerek. Teslim olup tatma ihtiyacı. Tatmak. Tatmak.

Hareket ediyoruz.

Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama umurumda değil. Ormanın içindeki ıssız bir kulübedeyiz ve bu özel dünyamızda o kadar çok özgürlük var ki. Tek ilgilendiğim şey, dilinin benim dilime değmesi ve sırtımı saran duvarın baskısı.

Ellerini kalçama sarıyor, o tutuş beni havada tutuyor. Havada tutuyor ki kalçalarını oraya bastırabilsin. Tam oraya, bacaklarımla arasındaki yumuşak şişkinliğe.

"Seni o kadar çok yalamak istiyorum ki," diyor dişlerinin arasından, külotumun arka kısmını yumruğunda toplayıp büküyor, pamuğu kalçalarımla arasına çekiyor ve karnımdaki tırmalayan sıcaklığın etkisiyle keskin bir şekilde inleyene kadar çekiyor. "Orayı öpebilir miyim, Margot?"

"Evet." Tamamen netlik istediğini hissederek, ağır göz kapaklı gözlerine bakıyorum. "Bu gece seninle her şeyi yapmak istiyorum. Durmak istemiyorum."

Alnını alnıma dayıyor, ağızma doğru bir küfür fısıldıyor. "Emin misin?"

"Yüzde bin," diye fısıldadım. "Senin yüzünden."

Yemin ederim, bunu söylediğimde kalbinin biraz daha hızlı attığını duyabiliyorum. "Sen ve ben," diye düzeltiyor, beni duvardan çekip mutfağın yanındaki bir odaya taşıyor. Ormana bakan, sineklikli bir veranda. Tavandan bir fener sarkıyor, ama onu yakmaya zahmet etmiyor. Bunun yerine, beni verandanın tüm çevresini saran yastıklı bankın üzerine taşıyor.

"Yukarı çıkamayacağım," diye mırıldanıyor Dean, beni yere indirip önüme doğru uzanarak, nemli beyaz pamuğun üzerinden büyük eliyle cinsel organımı okşuyor. "Yıllardır senin için sertleşiyorum. Seni bir yıldır görmemiş olsam bile, düşünmem gereken hep sendin." Parmaklarını külotumun içine sokar, yavaşça, nasırlı işçi eli en yumuşak etime en eşsiz ve akıllara durgunluk veren bir sürtünme sağlar. "Tanrım, amına dokunduğuma inanamıyorum."

"Ben de," diye fısıldadım.

"Beğendin mi?"

"Evet."

Ağzı açgözlülükle benimkini kaplıyor, dili orta parmağıyla uyumlu hareket ederek beni nazikçe ayırıyor, bolca akan ıslaklığı ovuşturup yayıyor. Parmağının eklemiyle klitorisime dokunduğunda dizlerim kilitlenir, sonra tamamen pes eder, Dean'in beni yakalamasına ve düşmemi engellemesine neden olur. Sol kolunu belimin etrafına dolayarak beni tutarken, beni derinlemesine, çok derinlemesine öper, sağ eliyle ise külotumu indirir, kalçalarımın aşağıya doğru iterek dizlerime kadar kaymasına izin verir.

"Bankın kenarına otur," diyor, beni aşağı yönlendirirken, ben de oturuyorum, onun benimle birlikte ne kadar akıcı hareket ettiğini izliyorum, dizleri önümde yere basarken külotumu tamamen çıkarıyor, hiç durmadan, dizlerime öpücükler konduruyor, sağ, sol, sağ, ben bacaklarımı açmaya hazır olana kadar, ve açtığımda, bir kez ayağa kalkıp ağzıma güven verici bir öpücük konduruyor. İki kez. Bir nefes. Sonra dudakları boğazımdan aşağı, açıkta kalan göğsüme doğru yol alır, dilini kullanarak meme ucumu karıncalanacak kadar hassas hale getirir, çıplak karnımdan aşağı, kucağıma doğru devam eder, yetenekli elleri dizlerimi kaldırıp omuzlarının üzerine yerleştirir. "Seni bu şekilde orgazm ettireceğim, Margot," der sert bir sesle, ağzını tenime sürterek, nefesi hızlanarak. "İşimi bitirdiğimde, bu gece tek istediğin buysa, bana söyle."

"Tamam," diyorum, nabzım hızla atıyor. Ona

bak. Karanlıkta dizlerinin üstünde.

Bacaklarım omuzlarına sarkmış. Bunu asla unutamayacağım.

Düzeltilme: Bundan sonra yapacağı şeyi asla unutamayacağım. *"Beni yala"* terimini hiç anlamamıştım ama tam da bunu yaptığını görünce hemen anladım. Ağzı bir yemek gibi içime giriyor, hevesli dudaklarıyla beni bütün parça parça alıyor, bu kadar hassas olduğunu bilmediğim yerleri ovuyor, ıslaklığımı ve kendi tükürüğünü kullanarak beni kaygan bir karmaşaya dönüştürüyor, uyluklarımı bir santim daha açıp klitorisimi hedef aldığında beni titreyen, inleyen bir sinir yumağına dönüştürüyor, dilini üzerine vurup önce nazikçe, sonra giderek artan bir basınçla ovuyor. Bunu yaparken homurdanıyor ve gözlerini kapatıyor.

Daha önce aşırı analitik beynimi kapatmayı hiç başaramamıştım, ama şimdi o bunu benim için yapıyor. Sanırım perdeli bir pencereye yaslanıyorum ve bir kez onun adını haykırıyorum, o da benim dile getiremediğim bir isteği duymuş olmalı ki, orta parmağı şimdi içime giriyor ve o dolgunluk, ah Tanrım, parmağının tüm baskısı, dilinin klitorisim üzerinde çizdiği desenle birleşince, zihnimi sallanmış yapboz parçaları gibi karıştırıyor ve oluyor. Orgazmla kasılırim, spazmlar cinsel organımı titreştirir, bu muazzam boşalma beni beklenmedik bir şekilde sarsar. Gevşek bir tür özgürlük beni ele geçirir ve ben düşünmüyorum...

Düşünmüyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum, ama ona daha yakın olma ihtiyacına uymak zorundayım. Bu her şeyden çok bir dürtü, ve o zaten bana uzanıyor, ben de gidiyorum. Yastıklı bankın kenarından serbest düşüşe geçiyorum, onun beni yakalamasına izin veriyorum, kucağına oturmamı sağlarken, ağzım onun ağzıyla çılgınca iletişim kuruyor, nefes nefese kalırken kendimi tadıyorum, yerçekimi hassas uyluklarımın birleşimini onun ereksiyonunun kot çıkıntısına bastırıyor.

"Bu çok iyiydi," diyorum düzensiz bir sesle, kalçalarımı sallayarak. Saçmalıyorum ve bunun farkındayım, ama umursamıyorum. O Dean. Benim Dean'im. "Aman Tanrım, bu çok iyi geldi. Teşekkür ederim."

"Tadı saf şeker gibi olan sen bana teşekkür etme," diyor boğuk bir sesle öpüşürken, avucuyla tatlı bir azarlama gibi kıcıma hafifçe vuruyor ve içimde, derinlerdeki uykuda olan bir volkandan, tamamen ona ayrılmış olan şehvet patlıyor.

"Gömleğini çıkarabilir miyim?" diye soruyorum, parmaklarım çoktan eteğine uzanmış durumda.

“Rozetlerim dışında çıplaksın.” Acı dolu bir yüz ifadesiyle başını geriye atıyor, kalçaları havalanıyor ve dizlerimi yerden birkaç santim kaldırıyor. “İnan bana, ne istersen yapabilirsin.”

Gömleği yukarı çekip başından çıkarıyorum, olanların sarhoş edici etkisi, üst gövdesi sayesinde daha da baş döndürücü, daha da acil hale geliyor. Omuzlarındaki gergin kaslar, göğüs kaslarının kalınlığı. Elleri kalçalarının arkasındaki yere dayalı, bu da pazılarını ortaya çıkarıyor ve birdenbire bunun gerçekten olduğuna her zamankinden daha fazla emin oluyorum.

"Seni uzun zamandır bekledim," diye hıçkırarak ağzına fısıldadım, avuç içlerim vücudunun önünden aşağıya doğru kayarak kot pantolonunun fermuarına ulaştı, düğmeyi açtım, göğsü sanki ne yapmaya çalıştığımı hissetmiş gibi bana karşı sertçe inip kalkmaya başladı, donuk gözleri açılıp onu öperken beni incelemeye başladı. "Artık beklememem senin için sorun olur mu?"

“İçine girmemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Dean'in daha seksi olamayacağını düşündüğüm her seferinde, yanıldığımı kanıtlayacak bir şey yapıyor. Tıpkı şu anda olduğu gibi, geriye doğru düşerken, terli göğsü erotik bir gölge dansı gibi inip kalkarken, cebine uzanıp cüzdanını çıkarıyor. Bir prezervatif. "Öyleyse devam et. O kadar çok ihtiyacın varsa, sikimi çıkar." Dişleriyle prezervatifin ambalajını yırtıyor. “Senin o ıslak amcığa ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacın olamaz.”

Dişlerimin arasından bir ses çıkarırım, parmaklarım fermuarında beceriksizce hareket eder. Metal dişleri aşağı indirip şişkinliğin üzerinden geçirmek için odaklanmam gerekir—ve işte tam o anda odaklanmam kaybolur. RIP. Çünkü Dean orada, ellerimde uzun ve kalın. O inerken ben onu içgüdüsel olarak okşuyorum, başı geriye yaslanmış, boyun damarları gerilmiş. Daha önce hiç prezervatif takmamıştım, ama internette nasıl yapıldığını görmüştüm, ayrıca bir keresinde sarhoş arkadaşlarımın yardımıyla bir muz üzerinde de denemiştım. Ama bu hayatta tek istediğim Dean'i içime almak, bu yüzden parmaklarından halkayı alıp ince lateks tabakasını penisine doğru yuvarlıyorum, bana yardım etmek için elini uzattığında inliyorum, kendi sikinde elinin görüntüsü acımasızca ateşli.

Koruma yerinde, Dean birden eğiliyor ve ağzımı yutuyor, elleri kıcımda, beni dizlerimin üzerine daha yükseğe itiyor, bize tam da yeterli boşluk yaratıyor, başını girişime bastırıp derine dalmak için tam da yeterli. Tanrım, Tanrım, Tanrım, beni o kadar derinden dolduruyor ki, ve ben nefes nefese onun adını

boynuna fısıldıyorum, bununla kıyaslanacak hiçbir şey yok. Onunla, onun vücuduyla, *benim* vücudumla tam bir bağlantı hissi. Çok hafif bir acı var, ama bu acı, benim ağzımdaki onun ağzı, bana olan yoğun odaklanması, Dean'le seks yaptığının farkına varmam tarafından yutuluyor. Bana olan arzusu o kadar gerçek ki, onu bacaklarımın arasında hissedebiliyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor, öpüşmeyi kesip endişeyle beni inceliyor. "Bebeğim, çok darsın."

"Bunu seviyorum. Seviyorum. Hayır, acımıyor." İnsan olarak mümkün olduğunca kucağına kayıyorum, topuklarımı arkasındaki haliye gömerek kendimi daha yakına, onun penisini daha derine çekiyorum, titrek bir küfürle inlediğinde omzunu ısıırıyorum, karın kasları benimkilere şiddetle bastırıyor.

"Margot. *Tanrım*." "İyi mi, kötü mü?"

"İyi. İyi. Çok iyi. Lütfen, yapabiliyorsan kıpırdama. Sadece kıpırdama..." Kalçalarımı daire şeklinde hareket ettirdiğimde, o son kelime bir iniltiyle biter; hâlâ hassas olan klitorisimin onun köküne karşı verdiği hissi ve kaygan sürtünmeyi, onun buna karşılık olarak nasıl zonkladığını test ederim. Yüzünün zevk ve acı karışımı bir maskeye bürünmesi o kadar samimi ki, bunu tekrar yapmak zorundayım. Ve tekrar. Sanki ikimizin de kazandığı bir oyun gibi. Aynı taraftayız ve bu, birbirimizi yakından izlememizi, en iyi hissettiren vücut hareketlerimizi belirlememizi gerektiriyor... ve ah, bunu yaptığımızda, aynen öyle kalıyoruz, kalçalarım onun boyu boyunca yukarı, aşağı, yukarı hareket ederken, başparmağı birleştiğimiz yere dalıyor ve beni çok hızlı okşuyor, bakışları yüzüme odaklanmışken bile, kalçaları altımda ileri geri çalışıyor. Bir anda o kadar çok şey.

Çok fazla. Çok fazla.

"*Siktir*. Boşalmadan hiç bu kadar sertleşmemiştim. Daha hızlı gitme yoksa patlayacağım." Alnı terden parlıyor, gerginlikten kasılmış kaslarının kıvrımları ve şişkinlikleri de öyle. "Yemin ederim, bunun için seni günde on kez çamaşırhaneye sürükleyeceğim."

"Ben seni önce oraya sürüklemezsem sürüklemezsin."

Nefes almadan önce sırt üstü yatıyorum, hayallerimin erkeği beni haliye bastırıyor, kalçaları artık daha hızlı hareket ediyor ve sesli bir şekilde nefes nefese kalıyor, kalınlığı içime girip çıkıyor, her seferinde daha sert. "Bu çok mu fazla?" Ben çılgınca başımı hayır diye sallarken beni öpüyor,

özellikle derin bir itişin üzerine inleyerek, dizlerim onun beline sarılıyor. “Planım yavaş gitmekti, ama hareketlerin... *Yapamıyorum.*”

"İyi. Durma." Parmaklarımı ikimizin vücutları arasına indiriyorum, onun bıraktığı yerden kendime dokunuyorum, baldırlarımın arkasından, uyluklarımdan yukarı doğru kötüye işaret eden bir karıncalanma yayılıyor, karnımda dalgalanan bir gerginlikle doruğa ulaşıyor. *Evet.* "Sanırım... Sanırım ben..."

"Ben de."

"Aman *Tanrım.*"

"Seni hissediyorum. Boşaldığımı hissediyorum."

Tırnaklarım sırtının genişliğine batıyor, kaslarımın yoğun kasılması sırtımı kavisletmeme neden oluyor, ama yapamıyorum, çünkü o orada, beni mükemmel bir şekilde tutuyor, bedenlerimiz o kadar sıkı birleşmiş ki tek bir varlık gibiyiz. Bu coşkuya karşı koyamıyorum ve o bir adım daha ileri gidiyor, ben orgazm olurken uyluklarımı açıyor ve ben zevke, ona, temellerimin son sarsıntılarına karşı tamamen savunmasız kalıyorum.

Ama o içime derinlemesine girdiğinde içim titriyor; nefesi kesiliyor, kekeliyor, ardından ağzıma doğru uzun bir gırtlaktan gelen inilti geliyor; doruğa ulaşırken vücudu üstümde titriyor, karnı kasılıp gevşiyor, kalçaları istemsizce sarsılıyor. O anda, hayatımın geri kalanında her gün Dean'in boşalmasını izlemek istediğime karar veriyorum. Bu dünyada bundan daha tatmin edici hiçbir şey yok.

Belki de, onun da beni benim onu sevdiğim gibi sevdiğini öğrenmek hariç. Bir gün o sözleri yüksek sesle duymak hariç.

O günün beklenenden daha erken geleceğini kim bilebilirdi ki?

Sekizinci Bölüm

DEAN

E Bu normal mi? Sekiz yıldır tanıdığım bir kızın yanında birdenbire dilim tutulması?
Belki öyledir. Belki de değildir.

Ama onu sırtımda odama taşıyıp yatağıma yatırdıktan sonra, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Hâlâ yüzde yüz çıplak halde, yastıklarımın birine sarılıyor ve artık onsuz yaşayamayacağım o tatlı, gümüş gibi fısıltıyla benimle konuşmaya başlıyor. Boynunda sakal izleri var, dudakları öpüldüğü için şişmiş, saçları dağınık ve vahşi... ve ben artık farklı bir adamım.

n Neler olduğunu tarif edemem, ama bu sabahki ben değilim artık.
Artık riskler var.

Kocaman riskler.

Margot şeklinde olanlardan.

Seks konusunda kafamda bir sonuca varamıyorum. Vücudumdan çıkmış gibi hissettim diyebilirim, ama hayır, kesinlikle vücudumdaydım. Çünkü her şeyi hissettim. Kalçalarının her küçük hareketini, ellerinin her dokunuşunu, ateşli tenime bıraktığı her nefesi. Aynı anda hem minnettar, hem koruyucu, hem bencil hem de çaresizdim.

Daha önce de seks yaptım. Üç yıl önce tatilde tanıştığım bir kızla —tabii ki bir izci kampında. Bir süre önce, dışarı çıkıp sosyalleşmeye çalıştığım tek seferde, burada tanıştığım başka bir kız vardı. O karşılaşmalar işlevsel olsalar da iyiydi. Biraz kişisel değildi.

Margot'la yaptığımız şey seks değildi. Sevişmekti.

Gözlerimizin içine bakarak, çekinmeden, her şeyimizi verdik.

Ona her şeyimi verdim, ama yine de ona daha fazlasını vermek istiyorum. Öncelikle bir ilişki. Kalıcı bir ilişki.

Ve Şimdi onun karşısında nasıl uzanıp, onun gideceğinden korkmadığımı gibi davranmam gerektiğini bilmiyorum. Onun ruhu çatıyı yukarıda tutmadan evim kesinlikle çökecektir. Kahkahaları, doğallığı ve karanlıkta fısıldamaları. Yatağımda, bana okuldan, su altında kalan büyük nesnelere karşı mantıksız korkusundan ve yarın için planladığı eğlenceli sanat projesinden bahsettiğı bu anlarda, Margot'a uzun zamandır aşık olduğumu fark ediyorum. Bunu tamamen inkar ediyordum.

Belki de içten içe, bir gün onu kalmaya ikna etmem gerekeceğini biliyordum ve bu beklentisi, tekrar tekrar yaşadığım kayıpların ardından çok ağır, çok korkutucuydu. Güzel olan yanı ise... Artık onunla ilgili tahminlerde bulunmam *gerekmiyor*. Aramızdaki ilişkinin kalıcı olmasını istememi kolaylaştırdı, belki de güvенеbileceğim bir sevgiye ihtiyacım olduğunu bildiğı içindir.

İki insan arasındaki bu sezgi hiç de önemsiz bir Şey değıl ve sabahın erken saatlerinde ona sahip olduğum için o kadar minnettarım ki, nefes almayı unutuyorum. Beni bu kadar net gördüğü için ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmam lazım. Uyanmam yıllar sürse de benden vazgeçmediğı için.

Margot'un kız arkadaşım olmasını istiyorum.

İçgüdülerim bana bir gün onun kız arkadaşımдан daha fazlası olacağını söylüyor, ama bu olasılık ummak için çok fazla. Adım adım gidelim.

Şimdilik, benim için ne kadar özel olduğunu bilmesini istiyorum. *Onu*

Margot sonunda konuşmaktan yorulur ve uykuya dalar, yüzü yastığıma yarı gömölür, ay ışığı çıplak kalçasının kıvrımlarını gümüş rengi bir silüetle çerçeveler. Bu kız...

O, bir erkeğın geleneksel bir Şekilde kız arkadaşı olmasını isteyeceğı biri değıl.

Ona gösteriş, drama ve...

Sonunda çıkardıktan sonra yatağın başucundaki masanın üzerine bıraktığımız, rozetlerle dolu Eagle Scout kuşacağım gözüme çarpar ve aklıma bir fikir gelir.

Bir eşofman altı giyip, olabildiğince sessizce aşağı iniyorum, birinci kata varır varmaz sola dönüyorum, içeri girmeden önce annemin el işi odasının girişinde duruyorum. Dikiş makinesi, tam bıraktığı yerde, pencerenin önünde duruyor. Ama makineyi görünce artık kendimi boş ve hasta hissetmiyorum. Kendimi... rahatlamış hissediyorum.

İleriye doğru adım atmaya hazır hissediyorum.

Ve sanırım annem, yıllar sonra ilk kez dikiş makinesine dokunmamın önemli bir amacı olduğunu bilse çok sevinirdi.

Kızıma, benim için ne kadar değerli olduğunu bir kez ve sonsuza kadar göstermek için.

XARGoT

Şafak sökmeden hemen önce uyanıyorum, yuvarlanıp ağaçların arasından sızmaya başlayan yaz güneşinin ışınlarını görüyorum. Dean'in evinin önündeki ağaçlar. Dean'in evindeyim. Bütün o büyülü gece bir rüya değildi.

Kampçılarım hâlâ uyuyor, ama uyandıklarında orada olmam gerekecek, çünkü kaçınılmaz olarak kaybolan kamp tişörtleri, geç kalmışlar ve örülmesi gereken saçlar olacak. Yine de, bir an için orada uzanıp, önceki gecenin büyüüne kapılıyorum.

Dean Ingram'a aşığım.

Yıllardır aşığım, ama bu duygu şu anda o kadar büyük ki, zar zor

Elimi karnıma ve içimdeki kelebeklere bastırarak,
—ve tam o sırada aşağıdan bir ses duyuyorum. Yalnız uyandığımda, Dean'in aşağıda kahve yapıyor ya da güne hazırlanıyor olacağını düşünmüştüm, ama... bu ritmik vızıltı da ne?

Çekmecesinde bir tişört bulup başımdan geçiriyorum, banyoya uğrayıp parmaklarımla dişlerimi fırçalayıp gözlerimdeki uykuyu yıkıyorum. Bunu hatırlayabilmek için merdivenlerin her basamağını yavaşça iniyorum. Dean'in evinde uyanmak. Kollarında uyuduktan sonra ona günaydın demek. Vücudumun yeni yerleri ağrıyor ve her yerim sıcak. Elbette öyle. Dün gece o beni izlerken uykuya dalmışım, derin sesi benim gevezelik eden fısıltılarımla karışmış, eli ara sıra saçlarımı kulağımın arkasına itmek ya da yorganı omuzlarımla etrafına daha sıkı sarmak için uzanmış.

O kadar uçuyor gibi hissediyorum ki mutfağa çıkan son basamakta tökezliyorum ve vızıltı aniden kesiliyor, ardından bir sandalyenin sürtünme sesi geliyor.

Dean solumdan ortaya çıkıyor, üstsüz, bol eşofman altı giymiş, elinde Eagle Scout rozetlerinden oluşan kuşağı tutuyor. Kaşları endişeyle çatılmış.

"Margot." Bana doğru yaklaşıyor, beni inceliyor. "Düştün mü?" Evet.

Düştüm.

Sert bir şekilde düştüm.

Aramızdaki bu şey gerçekten oluyor. Değil mi?

Günün ilk ışıklarıyla birlikte, her zamanki gibi her şeyi abarttığımdan endişelenmeye başlıyorum. Seks yapmış iki yetişkin arasındaki normal olayları, orkestranın yükselen kreşendosu ve akan jeneriği ile tamamlanan, film tarzı bir mutlu sona dönüştürüyorum.

"Hayır, sadece en alt basamağın olduğunu unutmuşum," diye patladım, kalbim güm güm atmaya başladı. "Günaydın."

Başını eğip yüzümü inceliyor.

Bir adım yaklaşıyor ve boş eliyle saçlarımı okşuyor.

Sabah sakalının görüntüsüne o kadar hayran kalmışım ki, kolunu belime dolayıp beni kaldırdığında hazırlıksız yakalandım; gözlerimin içine bakarak beni mutfak masasına taşıdı ve masanın ucuna oturtup çenemi kaldırdı. Yine saçlarımı okşadı.

Beni nazikçe öpüyor.

Kalbimin atışları daha emin hale geliyor. Daha az telaşlı.

Ve anında kendimi aptal hissediyorum, çünkü dün gece yarattığımız sihir gün ışığında hâlâ burada. Asla bir yere gitmeyecek. Belki de bu kadar güçlü olduğunda gitmesi imkânsızdır.

"Günaydın," diyor Dean, sesi loş mutfakta yankılanıyor. "Sen uyanmadan yatağa dönmek istemiştin, ama kendimi kaptırdım."

"Neye?" Elinde hâlâ tuttuğu kuşağa bakıyorum. "Biz... Ben yanlışlıkla bir rozeti falan yırtmadım, değil mi? Çünkü, yani, sonunda onları görmeme izin verdikten sonra bu çok klasik olurdu ve..."

"Hayır, bebeğim. Hiçbir şeyi yırtmadın." Eğilerek gözlerimizi aynı hizaya getiriyor. "Ve yırtmış olsan bile, bu onları daha da özel yapardı, tamam mı? Senin izini taşıdığın her şey özeldir. Mükemmeldir." Tekrar dikleşip boğazını temizliyor, bir ayağından diğerine geçiyor. "Bu yüzden sana kendi rozet setini yaptım."

Nefesim kesildi. "Ne yaptın?"

“Evet, ben, şey...” Kucağıma bir kuşağı serdi ve tek yapabildiğim, renkli yama sıralarına bakmaktı. Hiç de profesyonel değillerdi. Dikişler biraz kaba ve kenarları kapalı değildi. Yirmi bir yıllık hayatımda gördüğüm en güzel nesnelerdi. Ben sadece şaşkınlıkla onlara bakarken, gözlerim yaşlarla dolarken, Dean yine boğazını temizledi. “Bu şefkat için, çünkü sen ev özlemini iyileştiren en iyi danışmansın. Yas danışmanlığı. O zamanlar yöntemlerini anlamamış olsam da, beni hayata nasıl geri getireceğini bildiğin için.” Bundan sonra birkaç saniye duraklamak zorunda kalıyor, bunun için minnettarım, çünkü çok duygulanmış durumdayım. “Bu, yaratıcılık için—eminim ki bir gelenek haline gelecek olan Lucky Charms yarışmasını icat ettiğin için.” Komedi ve trajedi maskelerinin üst üste bindiği bir bölgenin üzerinden parmağını geçiriyor. “Drama, doğal olarak. Bu yaptığım ilk rozet. Ama bu sadece tiyatroyu sevmenle ilgili değil, aynı zamanda iletişim kurma şeklinle de ilgili. Büyük, anlamlı şekillerde. Bunu artık biliyorum. Ve bu yüzden, burada bir Great Basin spadefoot var. Ya da en azından dikmeye çalıştığım bir tane. Bu ciddi bir doğa rozeti, bebeğim, çünkü o yaratıkları bulmak zor. Bunu *benim* için yaptın ve...”

Gözyaşlarına boğuldum.

Bütün vücudumu sarsan, büyük, hıçkırıklarla dolu ağlamalar. “Aman Tanrım,” diye haykırıyorum, kuşağı alıp göğsüme bastırıyorum. “*Dean.*”

Yutkunuşu duyulabilir. “Seni ağlatmak istemedim.” Daha da çok ağlıyorum.

Kollarını sıkıca bana doladı, bacaklarımın arasına sıkıştı ve saçlarımın kenarına öpücükler kondurdu. “Hepsini bitiremedik bile.”

"Hayır! Artık dayanamıyorum!"

"Bir tane daha?"

"Tamam." Gözlerimi onun omuzlarının sıcak, çıplak tenine siliyorum, sonra geri çekilip derin bir nefes alıyorum; o da sanki Lamaze dersindeymişiz gibi benimle birlikte nefes alıyor. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Bu kadar mükemmel bir şey yaptığina inanamıyorum. Hayır, inanabiliyorum. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Onlarla birlikte *gömülmek* istiyorum."

Gülüşü rahatlamış, belki biraz da utangaç. “Henüz ölme. Sana bir şey daha sormam lazım.”

Bir ses çıkarıyorum. Kendimi toparlayıp dinleyebilmek için yapabileceğim tek şey bu.

Başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdığı bir rozeti kaldırıyor.

Ortasında isimlerimizin yazılı olduğu kırmızı dikişli bir kalp.
Olamaz. Bu da ne? Kesinlikle hayatta kalamayacağım. “Kız arkadaşım olur musun, Margot?”

"Evet!" Mutluluk ve endişeyle bağıriyorum, masanın üzerine yığılıyorum, kollarımı gol direkleri gibi başımın üzerine atıyorum. "Kız arkadaşın olacağım. Tabii ki kız arkadaşın olacağım."

Yüzü üzerimde beliriyor, gözyaşlarımdan dolayı biraz bulanık görünüyor. “Artık seni görüyorum, tamam mı? Asla vazgeçmeyeceğim,” diyor, sanki kendi duygularını bastırıyormuş gibi, gülümsemesi çarpık. “Ne dersin? Kalp yamasını ütüleyelim mi?”

"Evet," diyorum olabildiğince sakın bir sesle, ruhum bedenimden çıkmış gibi. "Evet, lütfen."

Boğazındaki bir kas hareket ediyor. “Seni seviyorum, biliyorsun.”

Mutluluk titremeleri vücudumu sarar. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldarım, sekiz yıllık anlar yerine oturarak mükemmel, eksiksiz bir resim oluşturur.

Nefes verirken başı öne düşüyor ve tekrar kaldırdığında, beni öpmeden önce nemli gözlerini sadece bir an görebiliyorum, ama bu bir ömür boyu yetecek kadar. O beni masadan kaldırıp kollarında merdivenlere taşırken kahkaham mutfakta yankılanıyor; inlemeler ve kıyafetlerimizi çıkarırken, kampta sabahımızı hallettiğini, yataktan kalkmamız için öğleden sonraya kadar zamanımız olduğunu söylüyor.

Her saniyenin tadını çıkarıyoruz.

Sadece o sabah değil, sonraki iki buçuk hafta boyunca her gün.

Bir sürü plan yapıyoruz. Ben hala okuldayken, mümkün olduğunca sık ziyaretler için takvime notlar alıyoruz. Bunun da ötesinde, benim yanına taşınacağım ve ikimizin birlikte çalışarak kamp için yıl boyunca bir amaç bulacağımız zamanı planlıyoruz. Her zaman birlikte.

Belki bu arazide tiyatro dersleri bile veririm. Biliyorsun, tiyatroya yeteneğim var.

Ve kamp döneminin sonunda kampçılar ve danışmanlar Camp Firefly'dan ayrıldıklarında, Dean beni eve götürmeden önce el ele tutuşup onların gidişini izleyeceğiz.

Her zaman ait olduğum yere.

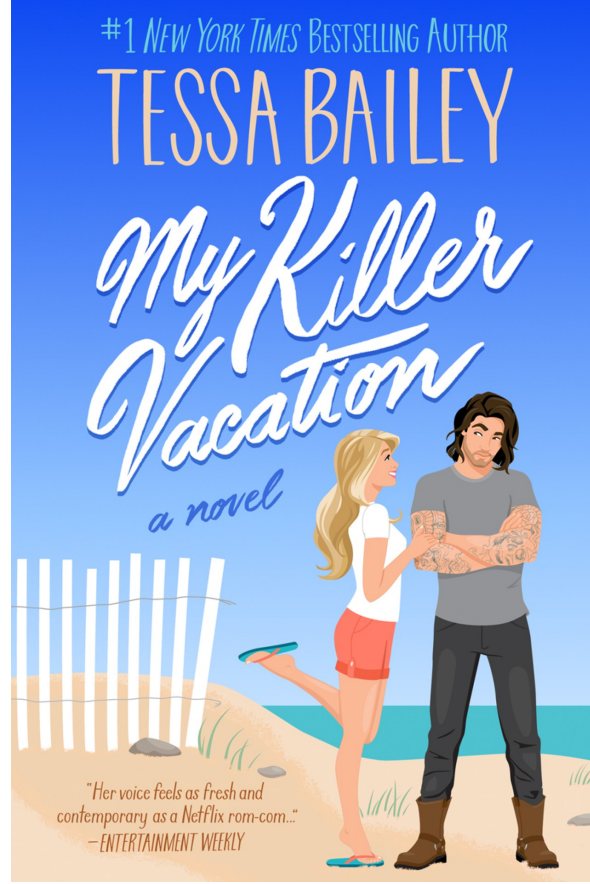
Onun yanına.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2020 Nisha Ver Halen

New York Times'in en çok satan yazarı Tessa Bailey, kendi sorunları dışında tüm sorunları çözebilir, bu yüzden çabalarını inatçı, kurgusal mavi yakalı erkeklere ve sadık, sevimli kahramanlara odaklar. Long Island'da güneşten ve sosyal etkileşimlerden uzak bir hayat sürer, sonra neden kimsenin aramadığını merak eder. *Entertainment Weekly* tarafından "müstehcen konuşmaların Michelangelo'su" olarak adlandırılan Tessa, baharatlı, ruhlu, baş döndürücü ve garantili bir "sonsuz kadar mutlu" sonla yazıyor. Onu TikTok'ta [@authortessabailey](https://www.tiktok.com/@authortessabailey) adresinde takip edin veya kitaplarının tam listesi için www.tessabailey.com adresini ziyaret edin.

Küstah bir ödül avcısı ve enerjik bir ilkokul öğretmeni, kimsenin istemediği bir cinayet çözme ekibi haline gelirler — ancak *It Happened One Summer* kitabının yazarı ve *New York Times*'in 1 numaralı en çok satan yazarı Tessa Bailey'nin bu baharatlı romantik komedisinde, katil bulunana kadar ne olursa olsun birbirlerine bağlı kalırlar.
